

LYŠKÁNORA 82

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Jarn 1078 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Kloga * Přepadení a krveprolití v Liscannoru * Tajný deník: 1077 *

Motto tohoto čísla

„...Ted' se země nese zpráva o Jorchenovi
Milosrdném...”

Milo Pelíšek

Kloga

Kronikový záznam družinové výpravy z roku 1059
sepsal roku 1077 Jorchen Kierke

Zjevení

I zemřelo Dítě... Zvířete zlého úskočným
spárem a v hrob mělký Zvířetem pochováno. A
rmutnou žalostí nad skolem krutým zem otevřela
chřtán a žalem pukla. A vydala útroby puklina
zemská a vylily se potoky slzí hořkých do šesti stran
a do šestera ramen každý z nich. A na vlnách potoků
tvorové z hlubin probdělí, hmyzové a hovádi všelici
u břehů rozběhli se v končiny širé. A pro Matku
trýznící Dítěte zemřelého přivodit toužili a Zvíře zlé
zahubiti. Vřava síla Zvířete obrovská zjevila se,
hnev se proměnil a země otřásla se podvkráté. Kol
Zvířete úkrytu znamení vykvetla a hmyzové rodili se,
chlístali rovnou z nich. Vřava síla Zvířete nad hmyzy
zmnožila se a byla ukrutná. A tehdy země otřásla se
potřikrát a tentokrát naposledně. A Matka
povstala v zlobě přestrašlivě a v krajině nedozírně
na oudech hrozivě vztýčila se. A jejich oudův šestero
jevilo se a na hlavě tři párů předlouhých rohův, tedy
šestero taktěž. A nejsilnější z oudů posvátné vidlí
třímav svaly jen bzučel. A posvátné vidlí třé bodci ve
slunci krvavém zlobně blyštělo se. Třé bodci-bodáky
s ostrými šestero. První z těch bodcův pro ohon
Zvířete schlípený hotoven byl. Druhý pak z bodákův
krutostiplných pro hlavu Zvířete jeho a třetí,
vestředný, pro jeho osrdí. Tak Kloga přivozena v

svět, tak znovu zrozena. Tak Zvířete osud konečný
předestřen byl z mateří lásky hněvu bezbřehého. A
tak také staniž se.

Zjevení Klogy dle snového vidění proroka
Kužvarta

Krouk

Jaro roku 1059 bylo prohráté sluncem a
louky voněly čerstvou svěží travou. Život v
Liscannoru byl poklidný a nic nedávalo příčiny ani
náznakem uvažovat, že by se na setrvalém stavu
věcí mělo něco změnit. Mukuřan Bašár-bej se toho
jara citově sblížil s Malinou Březinkovou, vdovou
po Nebuči Kanimůrovi, a pranic mu nevadilo, že
Malina z předchozího vztahu vyvázla s outěžkem.
Malého Bzučana Kanimůru měl Bašár-bej rád a
brzy jej považoval za vlastního. A když se Mukuřan
nakonec k Malině přistěhoval, brali to sousedé za
naprosto přirozené. Malina Březinková měla pověst
slušné ženy s těžkým osudem a Bašár-bej byl pro
svou vřelou a přátelskou povahu mezi
obyvatelstvem oblíbený. Skutečně nic nedávalo
tušit, že by se na tomto stavu věcí mělo cokoli
změnit. A potom se počaly odvíjet události, které
později vyústily v něco, co připomínalo hrůzný,
děsivý sen. Ale kde hledat počátek všeho? Jistě
ne na rozpukajícím jaře roku 1059.

Vraťme se do doby, kdy se muži a ženy
narodilo prazvláštní dítě. Muž se jmenoval Krouk
a jeho velkou vášní byla magie, již zasvětil svůj
život. Byl stoupencem pradávného hamilkarského
řádu zasvěcenému Hamlungovi a Jeredian,
zosobnění milujících božstev. Hamlung byl
patronem stromů a Jeredian patronkou zrození a
hojnosti. Čaroděj Krouk zahřešil láskou k ženě
jménem Helen, jejíž jméno však bylo později
vymazáno ze všech pramenů a odkazů budoucím
generacím. Nic na tom, že se sama svého
pozemského jména vzdala a po svém přerodu
přijala jméno nové, jméno, které nahánělo strach.

Ta žena byla také plně oddána magii, ale její
skutečnou skrytou láskou byla magie temná. Za
věděním byla ochotna kráčet tam, kam se jiní
neodvážili. Nedodržovala žádná pravidla, vydaná
Cechem, ani pravidla zvyková, jež se dědí z
generace na generaci. Čaroděj Krouka obloučila,
aby byla blíže vědním zdrojům, aby mohla sáť
věkovité vědomosti a střezaná tajemství Cechu, aby
profesně sílila. Postupem času čaroděj Krouk
pochopil, že s jeho družkou není něco úplně v
pořádku. Poznal to z častých změn nálad a zlostných
výbuchů, ale netušil příčiny a nevěděl, že ona zašla
už příliš daleko a že byla z obcování s temnými
silami dávno nakažena. Její duše černala a mřela na
druhý břeh. Snad proto, že vztah se pomalu počal
hroutit, snažili se o potomka. A potom, za kruté
zimy roku 1032, ze vztahu muže a ženy zplozeno
bylo dítě. Zvláštní dítě, hrbaté a chlupaté, hobitu
málo podobné. Dítě dostalo jméno Krubrok. Tak
přišel na svět Krubrok Krouk, jehož zrození a hlavně
smrt měly obzvláštní význam na budoucí dění na
jaře roku 1059.

Kroukova rodina byla nefunkční a matka
s otcem se od sebe vzdalovali. Malé dítě si brzy
uvědomilo, že jej matka nemiluje, ale ve skutečnosti
to nebyla úplně pravda. Matka v dítěti spatřovala
svého pokračovatele, svůj odkaz na tomto světě, až
dojde k jejímu definitivnímu přerodu. Během jedné
hádky žena svého muže zavraždila a zmizela. Malý
Krubrok se dostal do sirotčince a matku zavrhl. Po
otci mu zůstala jediná památka - zvláštní prsten
jménem Hroten. Krubrok Krouk vůbec netušil o jeho
moci, o moci, která ubohého sirotka měla na
strastiplné cestě životem ochraňovat před vlivem
jeho šílené matky. Poté, co Krubrok dospěl, vydal se
do širého světa, protloukal se životem, jak se dalo, a
když uspořil tvrdou práci na studia, začal se věnovat
studiu magie. Matku považoval za dávno mrtvou.
Netušil, že její duch čas od času k němu zalétá a je
příčinou zlých nočních můr. Netušil, že v roce 1051,
kdy se přistěhoval do gwendarronského Liscannoru
a vstoupil do řad Nurnské družiny, už matka dospěla
k definitivnímu přerodu a pozbyla tělesné schránky.
Neměl ani potuchy, že jej matka vábí k sobě a k
pomalu zvětšujícímu se zástupu tajných
obdivovatelů. Neměl ponětí, že její jméno je Kloga
a její moc strašlivá. S Hamilkarem zpřetrhal veškeré
vazby a neměl v plánu se tam už nikdy vrátit. O
svém dřívějším životě mluvil velmi nerad a málo.
Nevěděl všechny souvislosti, ale tušil. Což dokládá
následující věta kronikáře z družinových analů:
“Hobit Krubrok pocházel z Hamilkaru a byl stížen
prokletím své matky, díky kterému trpěl nadměrným
ochlupením a byl poněkud shrben. O svém prokletí
však nikdy nechtěl mluvit”. A potom, osmého dešt

roku 1058, přišel Krubrok Krouk nešťastnou
náhodou o život. Byl zabit rukou přítele a družiníka
Kutouše Králíka z Veselého kopečku. A té noci
daleko na severovýchodě v hamilkarském Lese
smutku vzteklého psa bylo lze slyšet táhlé a tklivé
vytí smeček vlků. Kloga ucítila, pokud temná
bytost mohla vůbec něco cítit, že něco z ní něco
ubýlo. Část, kterou toužila navrátit zpět. A Kutouš
Králík byl té samé noci velice zklamaný a
netušil, že se stává ústřední postavou příběhu
příštího jara a že soumrak započal poslední etapu
jeho krátkého života.

Liscannor

Jaro roku 1059 tedy bylo prohráté
sluncem a mukuřan Bašár-bej se nastěhoval k
vdově Březinkové. Starosta Myšilov spravoval
vesnici a oháněl se dubovým razítkem a vůbec
netušil o pavučinových sítích, které se stahují
kolem Liscannoru. Nikdo z vesničanů neměl o
Hamilkaru větší ponětí, než že je to hornatá
neúrodná země kdesi na severovýchodě a že tam
snad leží jezero, kterému se říká Ztracené. Řídící
školy by možná uvedl, že hlavním městem je jakýsi
Leherk. Víc nic.

Život v obci plynul poklidně, a když
starosta Myšilov brzy zrána otevřel vrata z hlavní
sednice, aby se přesvědčil, kdože se k němu tak
naléhavě dobývá, neměl ani potuchy, že poklidné
dny liscannorské jsou definitivně u konce. Na
zápraží stáli dva gwendarronsí vojáci a tvářili se
nadmíru úředně.

“Dobrý den”, pozdravil Klabzej
Myšilov.

Místo odpovědi mu hodnostně vyšší
voják podal dopis s pečeti soudního dvora v Nurnu.
“Co to je?”

“Obsilka k soudu”.

Klabzej Myšilov dopis otevřel a přečetl
holou větu: Dostavte se neprodleně. Přes tvář mu
přeběhl stín. Starosta obce se zeptal, v jaké věci je
má svědčit, ale to ještě netušil, že je obžalován.

“To vás nemusí zajímat”, odvětil voják
a pohrdlivě přelétl pohledem bídné stavení
druidovo, “Pokud se nedostavíte, bude s vámi
zameteno”.

Klabzej Myšilov byl brunátný vzteky.
Jednání vojáků ho do hloubi duše urazilo. A nebylo
divu. Lidé ve vsi věděli, že druida není těžké urazit,
byl háklivý a ješitný až hanba. Ale gwendarronské
moci se bál, proto si řekl, že jde jen o
nedorozumění, které se jistě vysvětlí. A potom si
bude moci na chování vojáků stěžovat. Sbalil si
tedy mošnu, vyvedl z domu koně a vyrazil k Nurnu.

Jaké bylo Myšílovovo překvapení, když u civilního soudu v Nurnu stanul na lavici obžalovaných za nezaplacení směšné dlužné částky za údajně objednané a provedené zednické práce na liscannorském obecním hřbitově. Nebyl si vědom ničeho a přestože dotyční zedníci nepředložili jediný důkaz kromě svého tvrzení, byl uznán vinným a odsouzen k zaplacení dlužné částky plus soudních poplatků. Nic nepomohlo ani starostovo tvrzení, že v době provádění údajné zakázky vůbec nepobýval v Liscannoru. Proto pojal podezření, že soudce byl jistě uplacený a rozhodl se v Liscannoru hanebnou věc vyšetřit.

Okamžitě po návratu do Liscannoru starosta Myšílov spolu s hrobníkem Dolwenem, který si také nebyl ničeho vědom, navštívil obecní krchov, kde u hrobu Krubroka Krouka objevili zbudovanou sochu zobrazující muže sázejícího strom a ženu žehnající nějakému dítěti.

“Mám pocit, že je to dost nevkusný”, pravil hrobník.

Myšílov slintal vzteky. Zpytoval liscannořany v hostinci U hrocha, ale nikdo si nebyl ničeho vědom. Práskl tedy vztekle dveřmi a odebral se domů sepsat prohlášení. Toto prohlášení objevilo se orazené dubovým razítkem ještě téhož dne na dveřích hostince U hrocha.

Lidi!

Gwendarronská patrola mi jakožto starostovi Liscannoru doručila obsílku k soudu. V obsílce bylo napsáno pouze: Dostavte se. Žádný důvod, žádné předchozí vyšetřování, nic bližšího. Ani přes to, že následující věc by na základě pouhého zjištění faktů přímo na místě mohla být vyřízena a nemusel by být zatěžován soud. Velitel patroly na přímý dotaz, v jaké že je ten soud věci, stroze odvětil, že mne to nemusí zajímat. Že jsem prostě obžalovaný, a když se nedostavím, bude se mnou zameteno. Dobře, dejme tomu. Dostavil jsem se tedy k soudu. Chtěl bych předeslat, že k soudu civilnímu, ve věci banální, jakých se ve městě Nurn schází jistě několik do týdne.

Soudce bez jakéhokoli vyšetřování oznámil ve zkratce následující. Pan Klabzej Myšílov se provinil nezaplacením dlužné částky tři sta zlatých partě zedníků, kteří provedli opravy liscannorského hřbitova. Na místě tedy peníze vyplátí a zaplatí výlohy soudu. Konec. Tečka. A co na tom, že pan Myšílov ony zedníky nezná a znát ani nemohl, nikdy je na práci nenajal a neslibil jim žádné peníze. Co na tom, že neexistuje jediný sebensí důkaz, jediný svědek a navíc že obžalovaný dva měsíce ve vsi vůbec nebyl? Po tom se pan soudce ani pítit nemusí

- nepotřebuje to. Má přeci jasné udání, a co na tom, že jde o tvrzení proti tvrzení? Stojí tu slovo námezdního zedníka proti slovu starosty obce, tak jaképak štráchy? Rozsudek zní: vinen, a nějaké vyhrožování stran žalující strany ohledně rozbourání hřbitova, když nebudou peníze, je jen příjemným zpestřením dne. Tak to ne. Takovému soudu se výlohy neplatí!

Není překvapením, že starostova patálie se zákonem vyvolala bouří veselí. Všeobecně se považovalo za reálné, že starosta byl u soudu uražený a jízlivý a pobouřil soudce natolik, že v předem jasné věci rozhodl v Klabzejův neprospěch.

“Pohrdání soudem, to není žádná legrace”, dovrtěl se Dolwen, “V Mukurgradu by šel druidské rovnou pod sekeru”.

“Aspoň lesák zchladne”, usmál se Lúin.

Rien Gwardit vědoucně přitakal.

“Jedno ale zůstává záhadou”, ozval se Kutouš Králík, “Kdo a proč postavil to sousoší na krchově. Víte o tom někdo, chlapi?”.

Štamgasti pokrčili rameny.

“Někdo to bejt musel”.

“Na mě nekoukejte”, ohradil se Lúin, “Já na krchov nechodím”.

* * *

Na událost se soudem se téměř zapomnělo a záhada se sousoším zůstala neobjasněna. Socha na hřbitově jednou stála, šlo bezesporu o umělecké dílo a nebylo třeba je bořit. Že Myšílov dosud soudu nezaplatil nevyvolalo stran soudního dvora zatím žádnou odezvu. Klabzej Myšílov měl ale strach a připravoval se na to, že jednoho dne se zase vojáci objeví. Mínil nechat spor zajít tak daleko, aby věc dostal na starost jiný soudce a v následném procesu mohl argumentovat tak pádně, že pravda vyjde najevo. Bylo známo, že když se Myšílov zašprajcuje, nehne s ním ani pár tažných volů. Takže starosta trávil večery raději doma, než v hospodě, připravoval si obhajobu a argumenty a čekal, kdy se objeví vojenská eskorta. A vojáci se objevili, jenomže poněkud jiní, než očekával.

O šestnáctých předradostinách v půl deváté ráno se ozvalo bušení na vrata Klabzejova domu. Myšílov byl připraven. Vzal si mošnu a hůl a otevřel. Jaké bylo jeho překvapení, když spatřil štrůdl třinácti mužů ve zbroji, oděných do jemu neznámých černobílých uniforem. Překvapením mu vyschlo v hrdle.

“Vy jste předák vesnice?”, houkl velitel jednotky, “Chci s váma okamžitě mluvit”.

“Co jste zač?”, zeptal se Myšílov nedůvěřivě.

“Halmilkarská armáda”, dostalo se mu strohé odpovědi.

Klabzej Myšílov zesinal a upozornil dotyčného, ať se jeho muži utáboří za vesnicí a potom, že si mohou v klidu promluvit. Přítomnost tolika po zuby ozbrojených cizáků v obci mu nebyla vůbec po vůli a nijak se tím netajil. Byl ale také překvapený. Vůbec nedokázal pochopit, že se vojenský oddíl dokázal dostat tak hluboko do Gwendarronu. Velitel odmítl s tím, že mají povolen volný průjezd Gwendarronem. To se starostovi pochopitelně nelíbilo, tady byl pánem on, ale byl také zvědavý a chtěl se hamilkařanů pokud možno co nejdříve zbavit. Klabzej pozval tedy velitele dál do nevzhledné centrální světnice a usadil jej na otep slámy. Byl sám naruživ, co z toho muže vzejde. Že tou dobou právě čtyřicet dalších vojáků obsazuje střed obce, neměl tušení.

Na dopise, opravňující hamilkařany k volnému průjezdu Gwendarronem, byl rozmazaný podpis. Pečeť se odloupala, nezbylo z ní mnoho.

“Hledáme jistou osobu”, řekl voják a zhnuseně přelétl pohledem nutně vybavení domu, “Jmenuje se Krouk. Krubrok Krouk”.

“Je mrtvý, pane”, odvětil Klabzej.

“Víte to jistě?”.

“Ano. Byl jsem při tom, když zemřel. A byl jsem mu na pohřbu”.

“Dobrá tedy”, zamručel pochvalně ten muž, “Mám pro vás teda takovou práci. Odvezete jeden prsten. Ten prsten je velmi cenný, říkám vám. A vy ho odvezte mému pánu do Hamilkaru”.

Ta nabídka smrděla jako zamřelá ryba a způsob, jakým byla vyřčena, také. Přesto se Klabzej zeptal, co za to. Cena smrděla také. Nestála za řeč.

“To neuděláme”, odvětil mírně roztřeseným hlasem Myšílov, “Jděte jinam. Ale hlavně daleko odsad. Žádám vás, abyste opustili Liscannor”.

“Co si to dovoluješ, ty chlívě?”, zařval voják, “Ty hastroši jeden umouněnej?”.

“Proším?”.

“Když budu chtít, tak tě sejmu a ta tvoje špinavá kůča lehne popelem”.

“Vypadněte”.

Hamilkařan rozkopřil dveře a zavelel mužům.

“Ještě rád přilezeš. Budeme čekat”, křikl na Myšílova, ve kterém by se krve nadořezal.

Když muži odpochovali, Klabzej Myšílov vyskočil zadním oknem a přes zahradu se hnál k hostinci U hrocha. Tam spatřil čtyři desítky dalších hamilkarských vojáků, kteří kontrolovali prostor. Liscannořané pokukovali v hloučcích a snažili se přimět vojáky k hovoru. Ti však zarytě

mlčeli se zbraněmi hotovenými. Měli své rozkazy.

“Jsme vobsaizený”, štkal Jeremiáš Čipera a nebyl schopen ani obsluhovat hosty.

Stejně nikdo neměl na pivo ani pomyšlení. Do hostince se cizáci naštěstí neodvážili, takže byl prostor pro to, umluvit se, jak řešit vzniklou situaci. Klabzej Myšílov řekl, co se přihodilo. Nálada byla značně vzrušená.

“Co budeme, u všech bohů, dělat?”, zeptal se Beryl Sekera.

“Bít se s nima nemůžeme”, zhodnotil šance Lúin Nórienský, “Je jich jak psů, o výcviku nemluvě. Neměli bysme šanci”.

“Něco ale přeci dělat musíme, ne?”, zavrtěl hlavou Kutouš Králík, “Tohle je bezprecedentní zásah do občanských práv”.

“Musíme to udat. Dojet pro vojáky do Nurnu”, pravil Rien Gwardit.

“Já tam zajedu”, řekl odevzdaně Myšílov.

Nic jiného mu nezbývalo. Stále věřil v gwendarronské úřady, i když víra po posledním soudním procesu ochabovala. Doběhl pro koně a vyrazil. Nedojel však daleko. Ještě v Liscannoru na cestě k hlavnímu městu mu zastoupili cestu muži, které znal z ranního incidentu.

“Kam jedeš, špíno?”, křikl velitel okupantů.

Myšílov zrudl, ale neodpověděl.

Jel dál. Snažil se jet, jako by tam nebyli.

Velitel křikl nějaký příkaz a jeden z mužů do Myšílova zabodl kopí. Druid se skácel z koně. Tekla z něj krev, pomalu se sbíral. Bylo mu už všechno jedno. Vzal koně za uzdu a šel dál. Hamilkařan posunkem zarazil své muže a nechal potupeného starostu obce projet. Celá ta situace byla nepohoditelná.

* * *

Zkrvavený Klabzej Myšílov dojel k nurnskému soudnímu dvoru podat udání pro obsazení liscannoru cizím vojskem a pokus o vraždu starosty obce. Obvinění to bylo vážné a bylo příslibeno, že ihned do zmíněné obce bude vyslán vyšetřovatel s doprovodem. Druid byl spokojen, obrátil koně a vydal se na zpáteční cestu. Situace v obci nedoznala žádných změn, až na to, že si hamilkarští mezi domy postavili stany. Nebylo úplně jasné, na co čekají. Nurnský vyšetřovatel s petadvacetičlenným oddílem se dostavil navečer a ihned nechal vyklidit hostinský lokál pro účely vyšetřování. Byl to voják, důstojník. Zdálo se, že teď už záležitost nabere úplně jiné obrátky, ale to byl zásadní omyl. Nejenže znesvářené strany nebyly okamžitě odděleny, naopak. Hamilkařanům byl stále umožněn volný pohyb po vsi a požadavky

starosty obce ohledně jejich okamžitého odchodu nebyly nepochopitelně brány vůbec v patnost. Nejprve vyšetřovatel v uzavřené společnosti vyslechl velitele hamilkarského oddílu. Hovořili spolu dlouho. Poté byl předvolán Klabzej Myšílov. Vojenský vyšetřovatel Klabzeji Myšílovovi předložil dokumenty.

“Tady to podepište”, řekl.

“Co to je?”.

“Vaše výpověď”.

Z rohu hospody se smál velitel hamilkařanů širokým významným pohledem.

Ted' Myšílovovi s hrůzou došlo, že celé to kolem je jenom divadlo. Vznesená obvinění byla na lejsrech překvalifikována na jakési nepodřízení se nařízení a pokus o zabití, z čehož doslova v podtextu čpělo slovo nedbalost.

“Tohle nepodepišu”.

“Ne? Je to ve vašem zájmu. V zájmu všech”.

“Vaše škoda. Budeme to řešit u soudu”.

Vyšetřovatel řekl, že dnes tady s muži přespí a zítra se pojede do Nurnu.

Klabzej Myšílov se vypoátel z hospody jako opářený. Už nebyl nikdo, kdo by pochyboval, že celá ta záležitost je krajně podezřelá a nekalá.

“Musejí bejt uplacený. To není možný”, řekl Dolwen Mukurský.

“Na co ty hamilkařani pořád čekají?”, zeptal se Beryl Sekera.

“Asi na to, až vezmeme tu jejich divnou práci”, dovtipil se Lúin, “A tu teda nevezmeme”.

“Státní úředník je zpro... zpropadená sviňa. To jsem dy... dy... dycky říkal”, houkl kroll Egh.

“Myslím, že je načase svolat Nurnský”, navrhl pan Králík, “Vejprava v Liscannoru, to tu ještě nebylo”.

“Dobře nápad”.

“Ještě bych zkusil povolat nějaký jiný vojáky”, navrhl Bašár-bej.

“Jaký jiný vojáky?”.

“Nějaký, co by v tom nemuseli jet. Tady za lesem asi dvě tři hodiny cesty je malá provinční posádka”.

“Jak to víš?”.

“Jsem voják, ne? Bojoval jsem za Chába. Vojenský struktury mě vždycky zajímaly”.

“Tak jo. Vypař se nenápadně a přiveď je”.

“Dobře”.

Bašár-bej skutečně, jak slíbil, vojáky přivedl. Bylo jich patnáct, ale výzbrojí se s hamilkarskými nemohli poměřovat. Ovšem celý

pokus vyšel naplano, protože poté, co s jejich velitelem promluvil nurnský vyšetřovatel, pokrčili rameny a odjeli. U Klabzeje Myšílova došlo k utajené schůzce nurnských dobrodruhů. Nurnská družina byla povolána.

“Když to nejde jinak, pomůžeme si sami”.

“Jo”.

“Zvolíme vůdce”.

“Jasně. Máš tu, Klabzeji, nějaký papírky”.

“Papírky? Na co?”

“Na tajný hlasování o vůdci”.

“Papírky nemám, mám kůru. Březovou”.

“V nouzi bude dobrá...”.

Vůdcem družiny byl zvolen Kutouš Králík, což je z pohledu dějin vlastně symbolické. Dohodnuto bylo, že s hamilkařany se do holportu nepůjde a ten jejich smradlavý kšeft není Nurnských hoden. Smyslem liscannorské výpravy bude zbavit se jich, ztrestat a pohnat k zodpovědnosti toho, kdo za vším tím svinstvem, prorostlým do gwendarronských struktur, stojí.

“Je dobře, že se vůdcem nestal Myšílov”, pravil Rien Gwardit, “Moc si to všechno bere osobně. To bysme všichni mohli jít kalupem do kopru”.

Klabzej Myšílov vypadal jako před zhroutením. Zhroutila se mu představa o pevných základech civilizovaného světa.

Ráno vyšetřovatel srotl své muže na zabahněném plácku před hostincem. Hamilkarští měli sbalené stany a byli připraveni na cestu také. Potom přišla eskorta pro Klabzeje Myšílova. Přítomnost ostatních vesničanů nebyla žádoucí. Jízda vyrazila směrem k Nurnu. Když jezdci opouštěli vesnici, na tvářích liscannořanů se zračilo znatelné ulehčení. Pokud však zbědovaný druid očekával, že cílem procesí bude budova nurnského soudního dvora, mýlil se. Cílem byla pevnost Agerr, sídlo velení královské armády. Z toho Myšílovovi vyplynulo jediné - stane před soudem vojenským. Jenomže nestalo se tak, a to byla pro starostu liscannorského další rána. Hamilkarští vojáci byli vřele uvítáni a ubytováni v prostorách pevnosti. Klabzeje Myšílova naopak nějaký voják odvedl na jakýsi špinavý dvorek, kde druid osířel a čekal. Hryzal si nehty a snažil se celou záležitost pochopit, leč marně. Po nějaké době přišel na dvorek muž. Voják. Byl sám, beze svědků.

“Jsem soudce vojenského soudu, pane”, představil se muž, ale jméno neuvedl.

“Klabzej Myšílov, starosta liscannorský”, odvětil druid.

“Vím. Jste ten problém”.

Soudce v nedůstojných podmínkách zabahněného dvora vysvětlil užaslému druidu, že žádný soud se konat nebude a že událost, která se stala, vlastně nikoho nezajímá.

“Jak si to mám vyložit?”, dotázal se Klabzej.

“Nejlépe nijak. Na všechno prostě zapomeňte. A navíc - vyšetřovací spisy se ztratily”.

“Je ale spousta svědků. Vyšetřovatel a jeho lidé...”.

“Nic neviděli, chápete?”, ztišil hlas soudce, “Vlastně v té vesnici vůbec nebyli”.

Klabzej zatvře a odmítavě zavrtěl hlavou.

“Pochopte to, u všech bohů, člověče!”, kroutil se soudce, “Tady jde o státní zájem! Pokud to konečně nepochopíte, semele vás to na prach!”.

“To snad nemyslíte vážně. Jaký státní zájem může stát za obsazením nedůležité gwendarronské vísky a pokusem o vraždu tamního starosty?”.

“Prostě státní zájem. Berte nebo nechte být. Vy jste strůjcem svého osudu”.

Myšílov znovu nechápavě zavrtěl hlavou.

“Tak dobrá”, zamyslel se soudce, “Kolik chcete za to, abyste konečně pochopil?”.

Zdrcený Klabzej Myšílov nakráčel do úřadu Kanceláře pro ochranu státních aktivit. Už nevěděl, kudy kam. Mlátil holí do podlahy a žádal si osobní audienci u Kwenna Kallesteho. Už mu bylo všechno jedno. Samozřejmě, že ho vyvedli. Nebylo divu. V hospodě U lišky se ožral a vylihl své hoře na kus papíru, který navečer přitloukl na žbrlení před hospodou. Potom šel spat.

Lidi!

Šestnácté předradostiny 1059, půl deváté ráno. Na dveře Klabzeje Myšílova, starosty Liscannoru, buší velitel hamilkarského vojska, obklopen dvanácti uniformovanými muži v plné zbroji. Tou dobou už čtyřicet tři po zuby ozbrojených mužů obsazuje těsnou blízkost Janternu. Čekají na rozkazy. Velitel vojska je pozván do domu, ale je upozorněn, ať se jeho muži utáboří za vesnicí, že je přítomnost takovéto vojenské síly uvnitř vesnice nevhodná. Toto starostenské právo je odmítnuto s odvoláním na jistý dokument, který opravňuje hamilkarské vojsko k „volnému průjezdu Gwendarronem”. Velitel hledá Krubroka Krouka. Dozví se, že je mrtvý. Nabízí tedy liscannorským práci. Odevzdat jeho pánu do Hamilkaru prsten nemalé hodnoty. Za toto nabízí celých sto zlatých.

Po té, co Klabzej Myšílov zakázku odmítá s odkazem na nerentabilitnost obchodu a posílá muže pryč, je starosta nazván „hastrošem” a jeho dům „špinavou kůčou”. Pochopitelně je po hostu požadováno, aby okamžitě se svojí armádou odtáhl z Liscannoru. Přitom voják dosti nevybíravým způsobem upozorňuje, že pod „volným průjezdem Gwendarronem” si onen cizák představuje porušování práv obce, starostenského úřadu, vyhrožování fyzickou likvidací, ale i volný pohyb po soukromém majetku kohokoli se mu zachce. Vydává svým mužům rozkaz k obsazení náměstí. To, že si pod „volným průjezdem” představuje i vraždu gwendarronského občana a obecního starosty, protože jede po cestě oznámit úřadům obsazení Liscannoru vojskem cizí země, není už v této chvíli nic překvapujícího.

Zarážející je ale přístup gwendarronského státu. Vyslaný vojenský oddíl pětadvaceti mužů není schopen zajistit pořádek, ani od sebe oddělit znesvářené strany. Není schopen dosáhnout zcela pochopitelné věci, a to odchodu okupačního vojska mimo území napadené gwendarronské vesnice. Vyšetřovatelé už zřejmě mají své instrukce - zamést veškeré důkazy. Od počátku se zcela nezakrytě staví na stranu Hamilkaru, do úředních spisů záměrně pozměňují výpovědi svědků. Například vznesené obvinění z pokusu o vraždu a nepodřízení se nařízení o vyhoštění z obce uvádějí pouze jako pokus o zabití. Od chvíle zjištění této manipulace s fakty pro jistotu výpovědi ani neautorizují, neprovádějí opisy, vyšetřování je zřejmě od této chvíle tajné. Nutno podotknout, že běžná práva jsou upírána pouze jedné ze zúčastněných stran. V tomto okamžiku je jasné, že velení gwendarronského oddílu má předem dané rozkazy porušení zákona ignorovat. O tom svědčí i fakt, že občané státu jsou vyslýcháni veřejně, kdežto s hamilkarskými se vedou o poznání přátelštější diskuse stranou nepovolaných uší. Stejně rozkazy už zřejmě má patnáct vojáků z úplně jiné posádky, povolaných na pomoc vsi jedním z občanů Liscannoru. Tito se chovají nanejvýš rozpacitě a kromě svého příjezdu jsou již jen schopni odjet. Posunem celého případu je rozhodnutí vyšetřovatelů předat záležitost soudu. Po příjezdu do pevnosti Agerr však vychází najevo, že případem se nebude zabývat soudní dvůr v Nurnu, ale soud vojenský. Hamilkarské vojsko je vřele ubytováno v prostorách pevnosti, gwendarronský občan je odkázán na špinavý dvorek. Zanedlouho se dostavuje soudce, který se v anonymitě dvorku nemusí bát říci věci tak jak jsou. Soudit se nebude. Událost, která se stala, nikoho nezajímá. Vyšetřovací spisy se ztratily, on je nechal

ztratit. „Soudce“ věří hamilkarským a gwendarronské zákony ho nezajímají. Oněch čtyřicet gwendarronských vojáků, kteří podivnému vymáhání, či spíše nevymáhání práva, byli přítomni, ve prospěch žalující strany svědčit nebude. Konec. Tečka. Jelikož Klabzej Myšilov odmítá na věc prostě zapomenout, je oddělen od ostatních a tam je mu znovu opakováno, že neexistují žádné záznamy o tom, co se dnes stalo. Potom přicházejí na řadu výhrůžky a ohánění se jakýmsi „státním zájmem“. Když ani to nepomáhá, snaží se soudce udělat to, čím zavřel ústa ostatním „strážcům gwendarronského pořádku“. Navrhuje nespecifikovaný úplatek. V tu chvíli se jistě hamilkarské vojsko směje ze svých konnat. Toto je vrcholný úkaz gwendarronské spravedlnosti!

Následujícího dne Klabzej Myšilov hned poté, co nakrmil prasata, začal psát list. List, který mínil odeslat všem možným institucím, i když dosud neměl zcela jasno, jakým, a zároveň jej chápal jako poslední vůli. Vzal brk a s vyplazeným jazykem psal.

Poslední doba hluboce otrásla mou vírou v Gwendarron, ba co více, v mých očích zpochybila postavení starostenského úřadu v hierarchii zemského systému, jeho vážnost a smysluplnost. S tímto pocitem, kdy státní úředníci bezostyšně šlapou po králem svěřených právech základních kamenů této stavby, bez nichž tedy sama o sobě ztrácí význam ve všech návaznostech, nemohu (a přirozený pud sebezáchovy mi to velí) domáhat své povinnosti zachovat věrnost království Gwendarron. Samozřejmě tedy v případě, že v dohledné době nepovstane někdo z povolanců, neuvede věci na pravou míru, neosvětlí důvody hrubého porušení práv občanů Gwendarronu a starostenského úřadu obce Liscannor, neoznačí viníky a nepotrestá je. Toto bych bral za pochopitelné a jaksi na místě. Jako starosta Liscannoru tedy považuji za nezbytně nutné prošetřit a postihnout následující záležitosti; nebo je alespoň (pokud se na jejich nestandardnost vztahuje nějaký státní zájem) dostatečně povolanou a svéprávnou osobou bez arogance vysvětlit a napravit jiným způsobem. Jedná se o následující záležitosti...

“Teď tam napíšu o tom soudu se zedníkama a potom o těch Hamilkařanech”, přemítal nahlas Myšilov, “Hlavně žádný urážky a nadávky. To by bylo zlé...”.

Někdo zabušil na vrata a Myšilov se rozklepal po celém těle. Potom to vzdal a rezignovaně otevřel.

“Dobrý den”, pozdravil slušně civilně oblečený muž, “Pan Kalleste si žádá ve vši tichosti s vámi promluvit”.

Druid si viditelně oddychl.

Kwenn Kalleste, šéf takzvané Kosy, přijal Klabzeje Myšilova k velmi neformálnímu rozhovoru. Mluvil v narážkách a náznamech a Myšilov mu mnoho nerozuměl. Nicméně tón, který jistě z pragmatických důvodů zvolil, zněl druidovi poprvé po dlouhé době přátelsky. Nejprve nechal druida vylít si jeho hoře, čemuž naslouchal s vážnou tváří, a potom vysvětlil, že jistý státní zájem na celé věci jistě leží, nicméně Hamilkařané vzali věc za špatný konec a zbytek napáchali příliš horliví úředníci. Vysvětlil, že celé je to jedno velké nešťastné nedorozumění.

Ze všeho Klabzej vyrozuměl následující. Jistý Sadul Korčavec, hamilkarský opat kláštera jménem Harad, mimo jiné tamní význačná osobnost, oznámil alarmující zvěst o výskytu jistých přírodních anomálií spojených s výrony magických energií a v té souvislosti značného zesílení aktivit příznivců jistého kultu uctívaců Klogy. Uvedl domněnky, že vše může souviset s jistou rodinou, jejíž příslušník kdysi měl co společného s Řádem. Ten muž však tragicky zahynul, ale měl syna. Uctívači Klogy syna považují za vyvoleného a pátrají po něm. Vzhledem k tomu, že existují víceméně potvrzené domněnky, že dítě žije na území Gwendarronu, požádal opat Sadul Korčavec tamní výkonnou moc o předvedení dítěte, a to s maximální možnou, to jest vlastní vojenskou ochranou. To dítě se prý jmenuje Krouk. Hamilkarský panovník zaslal nótu gwendarronskému vladaři a ten vyjevil příslušným úřadům, aby bylo vydáno povolení oddílu hamilkarského vojska k volnému průjezdu Gwendarronem po dobu nezbytně nutnou. S Kroukem však mělo být jednáno se všemi výsadami gwendarronského občana, to jest jeho případný odchod do Hamilkaru měl být ryze dobrovolný. Dále už věc měla být řešena skrze armádu. Hamilkařané si zřejmě vydané povolení k volnému průjezdu vysvětlili po svém a museli být velice stresováni, když doznali, že Krubrok Krouk je po smrti. Vojáckou improvizací a chybnými rozhodnutími věc zahnali příliš daleko a představitelé gwendarronské armády, kteří se nepříteliš invenčně řídili nacvičenými postupy pro řešení záležitostí státního zájmu, dokonali dílo do úplné oblidnosti.

“Proč po nás chtěli doručit Korčavci ten prsten?”.

“Zřejmě jde o smluvené znamení, že

Krouk byl nalezen a oddíl se vrací”.

“Ale Krouk je po smrti”.

“Možná se rozhodli doručit vás, když jste ho znali”.

“Byly spáchány zločiny...”.

“Vím”.

“Co se bude dít dál?”.

“Zločiny budou potrestány”.

“A Hamilkařani? Chovali se jako prasata”.

“Kdo se z nich choval tak, jak říkáte, bude pochopitelně pykat”.

Myšilov popsal tři Hamilkarské a jejich velitele.

“Hádám, že dostanou aspoň po jednom roku těžkých prací a jejich velící důstojník aspoň tři léta...”.

“Žádám si, při vši úctě, pane, písemný vyrozumění. Skrzeva ty provedený vopatrění”.

Kwenn Kalleste se mírně usmál. Dosáhl svého. Nerudný zástupce vesnického úřadu, který měl vizáž žebráka z Náměstí uzdrvených, se očividně uklidnil. A o to mimo jiné šlo především. Považoval tu věc za vyřízenou. Podal Myšilovovi ruku a dal mu najevo, že jeho čas je drahý.

Klabzej Myšilov cválal na koni domů a přemítal. Rovnal si myšlenky, ale stále měl v hlavě zmatek. A hlavně, byl uražený. Ublížený. Nesl si na srdci hoře, které bylo stále bolestně živé.

“Takže takhle se teda věci mají”, dokončil vyprávění Myšilov nad holbou piva v hostinci U hrocha, “Hamilkařani jsou na cestě domů a ty tři svině, co mně šli po krku a nadávali do špinavejch kůč, snad v bání”.

“Stejně na tom neseš svůj díl viny”, řekl Rien Gwardit, “Jseš strašně vztahovačnej”.

“Mám nákok zvodpovědnost, Gwardite”.

“Nehádejte se”, vložil se do debaty Bašár-bej, “Hlavně že vodtáhli a je po všem”.

“Tobě se to říká”, ozval se Kutouš Králík, “Já jsem třeba vůdcem výpravy, která neexistuje. Jak k tomu přijdu?”.

“Já jsem porád připravený jít na... na zteč, kam mně ře... řekneš”, zašklebil se kroll Egh, “Stačí u... ukázat prstem”.

“To je mi teda platný...”.

“Za statečnost a rozhodnost mukuřana Bašár-beje vo blaho vobecní mu tímto uděluju občanství”, pravil podnapilý starosta.

“Děkuju mockrát...”.

“Jo, a ještě jedna věc”, vzpomněl si Myšilov, “Ta socha na hřbitově, socha chlapa a ženský...”.

“Povídá”.

“Je to nějaký svatej symbol Korčavcova řádu. Hamlung, sázející strom, a Jeredian, žehnající dítěti. Patroni jakýsi. Vo jaký dítě jde, nevím. Ale to socha má chránit hrob Krubroka Krouka. Snad ho nějak chtěj voživit, nebo co”.

“Krouka?”.

“Jo”.

“Měli bysme na hřbitůvek dávat trochu pozor. Nějak moc divnejch lidí se vo něj zajímá”.

“To bysme teda měli”.

“Ještě jsem chtěl říct jedno. Aby nedošlo k nějakému nedorozumění”, vzpomněl si Kutouš Králík, “Bydlí u mě jeden chlap, kouzelník”.

“Chlap?”.

“Jo. Jmenuje se Menhorian Blathel. Odborník na stavitelství”.

“Dobře”, odvětil nedůvěřivě starosta Myšilov, “Ale měl se ouředně nahlásit...”.

“To je moje chyba. Děláme teď na tom svým vinohradu a úplně jsem to vypustil”.

“Vodkaď přišel?”.

“Z Gergelu, tuším. Je to slušnej chlap. Elf. Znáám ho z dříváje”.

“Potvrzuju Králíkova slova”, přitakal Rien Gwardit, “Bydlím tam s nima”.

“Vy tam žijete ve třech?”, zdvihl obočí Dolwen Mukurský.

“Co je na tom?”, podivil se nad otázkou Gwardit, “Pomáháme hobitovi s vinohradem”.

“Ty ses odstěhoval z Vranigostu?”.

“Jenom na čas. Mám ve věži hrozny vlhko... Nedělá to dobře mejm kloubům...”.

Tím však podivné události kolem kolem Liscannoru neustály. O čtyřiaadvacátých předradostinách po skončení výuky navštívil starostovo stavení řídící školy, pan Getd Ruindorský, se závažným sdělením. Malá Nilien Linfalasová, dcera Griffina Linfalase, se oblíbenému učiteli svěčila, že se jí předchozího dne za vsi nějaký podivný cizinec vyptával na Krubroka Krouka. Dívka byla ze setkání velmi vyplašená. Pan Ruindorský si postěžoval, že by starosta obce měl věc prošetřit. Bohům žel Nilien Linfalasová nepřiznala jednu podstatnou věc, a to, že neznámému vyzradila jméno Kutouše Králíka, kterého označila za Kroukova blízkého přítele. Tato informace měla nesporně zásadní vliv na to, co se událo v hobitově domě o dva dny později. Stalo se to za hluboké noci, kdy nic netušící hobit i dva jeho podnájemníci dřímali hlubokým spánkem.

Zkrvavený Rien Gwardit běžel v podvlikačkách vesnicí a řval. V zádech mu supěl Menhorian Blathel a co chvíli zakopl. Ztratil botu

a bylo mu to jedno. Křičel, jako když ho na nože berou. Doběhli k hostinským dveřím a bušili na ně jako šílení. V okně nad nimi kdosi rozžehl světlo. Mukuřan Dolwen vyhlédl z okna.

Brzy byla vesnice na nohou. Jeremiáš Čipera běhal po lokále jenom tak v noční košili a nosil kořalku. Brzy se dostavil i zsinálý Myšilov.

Mluvil hlavně Rien Gwardit. Menhorian Blathel výpověď doplňoval, když kouzelník zalapal po dechu. Brzy z kusé a zmatečné výpovědi vyšlo najevo, co strašného se stalo. Ze sklepa domku Kutouše Králíka vyhřezli nemrtví a okamžitě začali útočit. K jejich smůle a k hobitovu neskonalemu štěstí byli oba jeho podnájemníci kouzelníci. Jejich magie proti nemrtvým byla velmi účinná, ale poté, co je udolali, kdosi vyrazil vstupní dveře, popadl nebohého Králíka a odvěkl jej do tmy.

“Nešlo nic dělat”, zaštkal Rien Gwardit, “Králík je nejspíš mrtvej!”.

“Poznali jste toho chlapa?”.

“Dá se říct, že jo”, odušil Menhorian Blathel, “Byl to upír...”.

“Fuj”, sykl hrobník Dolwen a odplivl si. Hostinec ztichl.

“Brzy nato se otevřely dveře do hostince a v nich stál Kutouš Králík. Vypadal příšerně.

“Pivo!”, hlesl, “A hodně velký!”.

Když se napil a zhluboka vydechl, řekl, že ho něco neskutečně hnusného popadlo a vleklo k lesu.

“Bránil jsem se, kousal, ale všechno marný”, pronesl hobit už trochu klidněji, “A potom u lesa jsem si vzpomněl na ten prsten. Tak jsem ho do něj vysmažil a bylo po něm. A potom se ten netvor rozplynul. Nezvostalo po něm vůbec nic”.

Nurnští byli zaraženi.

“A vám dvěma ze srdce děkuju. Nebejt vás, tak je po mně”.

“Hele, Kutouši?”, ozval se váhavě Menhorian Blathel, “Ale nepokousal tě ten upír, že ne?”.

“Ne”.

Kouzelník Blathel si viditelně oddechl.

Ještě v noci bylo rozhodnuto o bedlivém prozkoumání Králíkova sklepení. Vyprávění trojice vyděšených spolubydlících z hobitova domu se potvrdilo jako pravdivé, ba co víc, situace se zdála být ještě horší. Ve sklepení liscannořané objevili temná znamení.

“Rozkopejte tu špinu!”, křikl Dolwen.

“Po... po... pochťit!”, vztyčil bojovně pěst kroll Egh, “Zka... zka... zka...”.

“Zkadit?”.

“Ne, to ne!”, bránil zneuctěný majetek

Kutouš Králík, “To vopravdu ne!”.

Liscannořané tedy znamení a podivné obelisky roztoukli na prach a zadupali do hliněné podlahy sklepení.

Té noci byly starostou Myšilovem do odvolání nařízeny a ustaveny nepřetržitě občanské hlídky. Hlídky obcházely vesnici a měly vzbudovat obyvatelstvo při jakémkoli podezřelém zjištění. Občanstvo tento akt akceptovalo s výlučným pochopením. Tady přestala veškerá legrace.

Ráno se Kutouš Králík v doprovodu bojovně naladěného krolla Egha, vyzbrojeného ohřeбенým cepem, vypravil do Nurnu, kde minil od služebníků Chrámu Matky Nifredil koupit vodu svěcenou proti nečistým silám. Minil jí vykropit vnitřek a přilehlé okolí svého zneuctěného stavení. A nedlouho po odjezdu těch dvou přiběhl do vesnice udýchaný hrobník Dolwen s alarmující zvěstí, že na krchově na té divné soše se objevilo podobné temné znamení. Pod vedením starosty obce okamžitě vyrazila trestná výprava zmíněné znamení zničit. Následně občané provedli zevrubnou prohlídku přilehlého lesa a místa, kde se v noci nebohému panu Králíkovi podařilo vyprostit se ze spárů upírových. Nalezené stopy potvrdily jeho výpověď, ale pátrání nepřineslo nic nového.

“Krá... krá... krá... hro... hro... hro... vě... vě... vě...”, štkal kroll Egh zhroucený na hospodské židli, zatímco její druid Myšilov ošetřoval, “Krá... hro... vě...!”.

Z hlavy mu prýštila krev, obličej jí měl celý umatlaný a lepkavý. Dokulhal se směrem od Nurnu celý pomlácený a bez cepu.

“Králíkovi?”, dovít pil se smyslu koktavého sdělení Lúin Nórienský, “Hrozná věc?”.

“J... jo...”.

Kroll se trochu uklidnil až po mohutném hltu kořalky. A poté poněkud obšírně vyložil, co se stalo. Vraceli se s Králíkem se soudkem vody od Chrámu Matky a někde poblíž místa zvaného Na škvarku, tam, kde odedávna stojí známé trojsoší nurnských velikánů, byli napadeni nějakým elfem. Zmíněný muž musil ovládat mistrovství silné magie, protože dokázal statného Egha zchromit a v úde su prchajícího Kutouše Králíka také. Potom krolla zatáhl za sochu a praštil přes hlavu jeho vlastním cepem. Když se Egh probral z bezvědomí, byl celý zbrocený krví a Králík, elf i cep byli pryč. A soudek vzácné tekutiny ležel opodál napadřt.

“Tak dost!”, houkl mukuřan Bašár-bej, “Začínají nám mizet lidi, a to už je vážný!”.

“Když mizejí lidi, to je dycky vážný”, přitakal Dolwen a hryzl si spodní ret.

“Du si pro Králíka”, procedil skrze zuby Lúin, “Kdo de se mnou?”.

Teprve teď si liscannorští všimli, že stat je navlečený v plechu. A to pro nepřitele nevěstilo nic dobrého. Dobrovolníci se ozbrojili a ve volné formaci spěchali směrem ke Škvarku. Tam druid Myšilov chytil stopu.

Belhajícího se Kutouše Králíka objevili sousedé, rozvinutí v rojnici a proesávající les, až pozdě odpoledne. Byl bledý jak stěna a silně krvácel. Tvář mu hrála podlitinami. Když došel k nim, svezl se odevzdaně na zem.

“Dejte mu někdo hlt žitný, ať se probere”, navrhl Rien Gwardit.

“Já zapomněl vzít...”, opáčil Bašár-bej.

Dolwen se významně podíval do očí Beryla Sekery, trpaslíka, který byl známý tím, že bez chlastu neudělá krok.

“Já?”, zdvihl obočí Sekera, “Já mám. Ale mám málo...”.

“Máš až dost”, houkl zpoza plechů Lúin.

“Mám dost málo... Ale dám. Jasně, že dám”, odvětil Beryl a odllil z placatky do otlučeného plecháčku, kterému někdy říkal Přítelíček.

Kutouš Králík se zhluboka napil, a potom ještě jednou. Neměl daleko k pláči. A potom se ztýraný hobit svěřil, že byl unesen do hloubi lesa neznámým mužem, elfem, který jej surově ztoulal a následně mučil. A nepřestal, dokud si nebyl jist, že Králík vyklopil vše, co věděl. Teprve potom jej propustil na svobodu.

“Já si myslím, že mě zabijel”, sténal hobit,

“Já už se viděl zrovínka v knedlíkovém nebi!”.

“A co po tobě ten chlív vlastně chtěl?”,

zeptal se Rien Gwardit.

Pan Králík vypověděl, že se záhadný elf pořád dokola vyptával na Krubroka Krouka, jak žil, s kým se přátelil a koho choval v nelibosti. Zajímala ho i Kroukova smrt a kde leží jeho tělo. A co ho zajímalo nejvíce, to byl nějaký Kroukův prsten, nějaký Hroten. Kutouš Králík sice znal místo Kroukova posledního spočinutí, vždyť mu sám tenkrát vystrojil pohřeb, ale o tom Hrotenu neměl ani potuchy.

“Takže když to shrneme”, řekl starosta, “Nějaký elf nám tady otravuje občanstvo a zajímá se o nebožtíka Krouka. Vobživuje mrtvolu, toporí divný sochy, čmárá temný znamení - a to všechno kvůli nějakému prstenu, kterej nikdo nikdá neviděl”.

Toho dne byl učiněn pokus záhadného elfa vystopovat, ale cizinec zcela zjevně ovládal umění teleportace a velmi zhusta je v nepřátelském terénu využíval. Takže nezbylo, než stáhnout se do

vesnice a spoléhat na bdělost a ostrážitost občanských hlídek. Centrum dění se fakticky přesunulo do hostince U hrocha, přespávání v domovech bylo částí nebezpečného obyvatelstva považováno za příliš nebezpečné.

Brzy poránu se rozletěly dveře do lokálu a v nich stál barbar Dolwen s lopatou. Stál ve dveřích orámovaný denním světlem a mlčel.

Myšilov s třesoucí se bradou s nevyčtenou otázkou vzhlédl od skoro prázdného korbele.

“Kurva!”, sykl barbar a setrvával ve strnulé póze, “Někdo se hrabal v mrtvejch!”.

“Jak to myslíš, hrabal v mrtvejch!?”.

“Exhumoval hroby”.

Nurnští vyhřezli z hospody jako nadávající lavina a hnali se cestou ke hřbitovu. Tam seznali, že kdosi během noci rozryl a rozhrabal hroby. Konkrétně se jednalo o hrob mladíka Sigurda, Coreye Kalla a Dani Longodonové.

“Co měli, probůh, ti tři společnýho?”, zapřemýšlel Menhorian Blathel.

“Nic”, řekl Lúin, “Vůbec se nemohli znát. Podívejte se na letopočty”.

Opravdu, souvislost tu nebyla.

“Ten zálužnej elf se vrátí”, odušil hrobník, “O tom jsem přesvědčeney”.

“Pa... past”, vykuckal Egh a svažtil zaštopované obočí.

“Jsem stejnýho názoru”, přitakal stat Lúin, “Nastražíme mu past”.

“Na noc si poleháme mezi hroby a až se vobjeví, tak ho zamordujem!”.

“Jasně!”, zahučel dav.

Noc na hřbitově nebyla příjemná, ale vědomí, že se kolem Liscannoru dějí nekalosti, bylo horší. Liscannorskou domobranu, polehanou ve stínu hřbitovní zdi, vybudily k aktivitě podezřelé zvuky jdoucí od márnice. Byla tmavá půlnoc. Vykočili a s rozevřatými zbraněmi se hnali na nepřitele. Ano, teď už bylo jisto, že to byl zase on. Tajemný elf. Ale nebyl sám. Obklopoval jej houf nemrtvých! Došlo ke kruté řezi, která se odehrávala v temnotě noci. Když poslední nemrtvý padl, Kutouš Králík rozžehl lucernu. Všude kolem se válely mrtvolu zombií a ghulů. Elfovi se opět podařilo v nastalém zmatku zmizet. A teprve budoucnost ukázala, že zmizel nadobro. Ale dnes se liscannorští zdrceně vraceli zpátky k vesnici s pocitem, že pečlivě připravovaná past sklapla naprázdno.

“Mám pocit, že ten prsten, ten Hroten, tady záhadnej elf hledá marně”, svěřil se

přemýšlivý Menhorian Blathel.

“Proč si to myslíš?”.

“Protože tady ten prsten vůbec není... Možná tu byl, co já vím, ale už tu není”.

Skutečně. Při zamýšlení se nad tím, jak se elf snažil hledat na různých místech, jak vyslyšchal Králíka a vyptával se děti ze vsi, jak vyhrabával těla bez zřejmých souvislostí - to vše vlastně působilo zoufale.

“A není náhodou možný, že tu ten prsten skutečně byl, ale už tu není?”; ozval se Myšilov.

“Jak to myslíš, druidskej?”.

“Já jenom, že ten hamilkarskej chlív, co mě ondymo málem zabil, chtěl, abysme nějakej moc cennej prsten odvezli jeho pánu do Hamilkaru”.

“Myslíš, že ten prsten tady našli, vlastně vyfoukli tomu elfovi dřív, než si pro něj stačil přijít?”.

“To si myslím...”.

“A proč ho nechťeli odvézt sami?”.

“Nakonec to po všech peripetiích udělali. Ale tenkrát přeci ještě hledali Krouka. A zřejmě věděli, že někdo, kdo má o Hroten eminentní zájem, je na cestě”.

“A kde ten prsten teda mohli najít?”, zeptal se hrobník Dolwen, “Hřbitov tenkrát nikdo vzhůru nohama neobracel. Naopak - nechali tam ztopořit tu divnou sochu”.

“A kde bys hledal nejdřív, kdybys byl na jejich místě?”.

“No, asi u Krouka doma”.

“Přesně tak. U Krouka doma. A tam ten Hroten nejspíš našli”.

A skutečně. Potvrdilo se, že Kroukův nikdy nedostavěný příbytek byl v nedávné době důkladně prohledán. Dalo by se říci po vojáků.

“Jak se menoval ten chlap, co pro něj ty Hamilkara pracují?”, zeptal se Rien Gwardit.

“Mám to od Kallesteho a tak bych tý informaci věřil...”, odvětil Klabzej.

“No, tak už to vybal...”.

“Je to opat hamilkarskýho kláštera jménem Harad. Nechá si říkat Sadul Korčavec”.

“Co, kdybysme tomu Korčavcovi napsali dopis?”, navrhl Menhorian Blathel, “Dopis, ve kterým popíšeme všechno, co jsme zjistili. Třeba už bude vědět, jak těmhle divnejm záležitostí učinit různou příležitost”.

“Jo, to uděláme... A uděláme to hned”.

Liscannořané zapadli do hostince U hrocha. Bylo otevřeno, Jeremiáš stejně nemohl samými obavami usnout. Někdo přinesl pergamen a brk.

“Bašár-bej s Dolwenem!”.

“Jo!”, odvětili bývalí vojáci mukurské

armády sborem.

“Máte občanskou hlídku!”.

“U nás se tomu říkalo chábovy milice”.

“Má pravdu, krajan Dolwen”, přitakal Bašár-bej, “Svatou pravdu...”.

Toužebně očekávaný dopis od Sadula Korčavce stále nepřicházel. Léto se nachýlilo do své druhé poloviny. A tehdy začátem sečna došlo v obci k další vážné události. Občanská hlídka navečer nahlásila, že spatřila za obcí podivné stvoření. Obrovského psa, kterému z trupu lezla žebra.

“Zbídačelý toulavý psy snad hlásit netřeba”, ohradil se Klabzej.

Egh zavrtěl hlavou a mocně gestikuloval. Nemohl se vymáčkout.

“Ty žebra byly obnažený, kostlivý”, potvrdil Eghův nesouhlas Dolwen, “Trčely mu skrze kůži ven! A navíc je venku mlha jako mlíko”.

“Jako mlíko?”.

“Hmla... Hm...”, přitakal Egh a zkrabatil čelo.

Dolwen ještě řekl, že ten divný pes domobrance jenom zpovzdálí sledoval. Neútočil. A potom prostě odběhl k lesu.

“Pro jistotu na dnešní noc zesílíme hlídky”, řekl starosta, “A na toho psa se dojdeme podívat”.

Venku byla skutečně mlha, že nebylo vidět dál než na několik desítek sáhů. Liscannořané táhli vesnici se zbraněmi hotovenými. Mířili k rybníčku.

“Kde jste ho viděli?”.

“Někde v těchhle místech”.

“Podívejte se na hráz!”, ukázal varovně

Kutouš Králík, “Už to zase obejduje kolem mého domu!”.

A skutečně, na hrázi stál obrovský pes a sledoval rozkomíhané postavy. Nebylo sporu, že pocházel ze záhrobí. Ale také nebylo sporu, že nemíní útočit. Barbar Dolwen opatrně opustil sročení a s napřaženým mečem vykročil vstříc tvorovi. Pes stáhl ocas, ale nechal barbara dojít až k sobě.

“Hele, von ho snad drbe za uchem”, sykl Bašár-bej.

Užaslí sousedé potom sledovali neohroženého Dolwena, jak se se psem po boku vrací zpátky.

“Je docela milej”, usmál se Dolwen.

“Hlavně je nemrtvej”, odušil varovně Lúin.

“Mně to nevadí...”.

Dolwenovi byla té noci prodloužena

občanská hlídka až do rána a nařízeno, aby se se psem v patách vyhýbal vnitřním prostranstvím vsi. K ruce mu byl přítel Bašár-bej. A právě tyto dva domobranci se velmi brzy po ránu s krví podlitými očima přitíhli k janternu a na celé kolo ječeli na poplach. Mlha už nebyla tolik hustá, na horizontu se zřetelně rýsovala silueta Králíkova vinohradu, a právě tím směrem ukazoval Bašár-bej. A liscannořští se začali srocovat se zbraněmi hotovenými. Sousedé se snažili něco podezřelého zahlédnout. U Dolwenovy nohy dřepěl kostlivý pes. Nepříjemně zapáchal.

“Táhnou!”, houkl Dolwen, “Už táhnou!”.

“Zase jde o můj dům?”, zeptal se s obavami Kutouš Králík.

“Ne”, doplnil Bašár-bej, řečený Kulhavec, “Táhnou od Krubrokovy domu”.

Krubrok Krouk měl obydlí postavené stranou vesnice. Za života je nestihl dokončit, ale budova to bezesporu byla. Žil tam. Až nahoře v lese. I v tom tkvělo jeho prokletí. Žil v odloučení od lidí.

“A kdo táhne? Tajemnej elf?”.

“Nemrtví! Horda! A mezi nima něco příšernýho!”.

“Tak už se, do háje zelenýho, vymáčknete!”.

“Prostě něco příšernýho...”.

“Tohle je práce pro Nurnský”, křikl Kutouš Králík, když se prohrnuli vinohradem a pohlédli na zdvihající se zvlněnou loukou k okraji lesa. Tam se pomalu hýbaly temné siluety postav a valily se po svahu dolů.

“Ale my jsme Nurnský...”, odušil Rien Gwardit.

“Jo”, pravil Králík, “A já jsem pořád ještě vůdce družiny. A to hodně rozezlené vůdce družiny”.

Nurnští měli čas a Králíkův vinohrad jim skýtal výhodu překvapení. Zatím odhadovali sílu nepřítele.

“Lúin, Dolwen, Egh, Bašár-bej - postavte se do čela”, rozdal příkazy vůdce, “Beryle, ta přestaň chlastat a druž se chlapům na levém křídle, ať jim pomůžou”.

“Já ale nechlastám...”.

“Myšilov, Gwardit, Menhorian a já - střelba nebo magie. Podle schopností. Až se dostanou na dostřel, začneme pálit a bijci vyrazí na ztec”.

“Jo”.

To, co se hrnulo z kopce dolů, byli nemrtví. Zombie, ghulové. Ohavní tvorové zplození nečistými silami. Ale v jejich středu se valilo něco,

co nikdo z Nurnských nikdy nespasil. Olbřímí obluda s rohy opírající se o vidle. Mutant ze záhrobí!

“Soustředíme útok na toho rohatce”, navrhl Lúin, “Zkusíme se k němu probít. Třeba se ti ostatní rozutečou”.

“To zní rozumně”.

Když se horda nemrtvých dostala na dostřel, střelci zahájili palbu a bijci s obrovským bojovým řevem vyběhli. Dolwen chváta po boku Lúinově a z druhé strany Bašár-bejově. Dlouhými chřestivými skoky mu v patách běžel smrdutý pes. Dolwen si připadal jako za čagotajských válek. Tedy do té doby, než mu nemrtvý pes znenáhla skočil na záda a zahryzl se mu bolestivě do boku. Dolwen se svalil na zem a začal se s rozběsněným psem rvát. Zbylí bijci běželi dál a střelci, ačkoli postupovali vpřed, se neodvážili do zmítajícího se klubka cílit. Bylo to příliš nebezpečné. Dolwen tedy zůstal sám a bojoval o holý život. Nakonec s vypětím sil boj vyhrál, ale nebyl daleko smrti. Když se válečníci srazili s nemrtvými, začala nepředstavitelná řez. Kouzelníci Gwardit s Blathelem se teleportovali blíže a začali temnou rohatou bestii ošlehávat magickými výboji. Myšilov s Kutoušem krok za krokem postupovali vpřed a soustředěně pálili. Minuli barbara Dolwena, který ležel na zádech a s rozpaženými rukama zhluboka oddechoval. Vedle něj leželo nehybné torzo zvířete, skrze jehož vyschlou olysalou kůži trčela vzhůru kostlivá žebra.

Šarvátka byla těžká, ale po nějaké době zřejmě rohaté stvoření usoudilo, že převaha stojí na straně nepřítele a vydalo se na úprk tušeným směrem ke Krubrokovu osiřelému stavení. A zbylí nemrtví se v tu ránu rozpadli do prchajících skupinek. Nurnští vyběhli a za vítězného ryku rubali, koho dostihli. Rohatec byl však příliš rychlý a brzy zmizel v lese. A než se družiníci zšikovali a dosáhli hranice tvořené prvními stromy, ozvala se v dálce strašlivá detonace.

Dům Krubroka Krouka hořel jasným plamenem a stejně tak stromy okolo. Nemělo smyslu dům, který stejně po smrti hobitově neměl majitele a připadl by obci, zachraňovat a nasazováním vlastních životů. Nurnští alespoň pokáceli několik nejbližších stromů na pozemku, aby se nevzňaly, a v kruhu odstranili suchou trávu. Teprve navečer, když spáleniště začalo vychládat, mohli se přiblížit. V troskách Krubrokovy domu zela do země široká puklina, kterou stvoření zřejmě uniklo. Prostě tady musela puknout země. Na druhý den liscannořští puklinu zaházeli kamením, hlínou a trámy z vyhořelého domu a plotu, obepínajícího

pozemek. Toho dne byl tedy vymazán z mapy Liscannoru pozemský majetek Krubroka Krouka a skončil v díře, které se neprve říkalo Krubrokova d'oura, ale později Díra po Kloze neboli Kologyd'oura. Neboť teprve čas měl ukázat, že Rohatec si říkal Kloga a že Kloga nebyl nikdo jiný, než temná reinkarnace Krubrokovy matky, dříve řečené Helen. Ale to jsou už věci, které Nurnským měl trochu objasnit opat Sadul Korčavec, ten muž, jehož dopis byl na cestě k Liscannoru. Dopis, ve kterém Nurnské zval do Hamilkaru, aby jim předal Hroten, který měl v té době již pevně v držení, a pověřil je průzkumem zvláštních jevů, jež dával do přímé souvislosti se vzestupem přívrženců Uctívačů Klogy. Na každý pád v době, kdy Nurnští čekali na Korčavcův dopis, považovali Rohatce, který explodoval v lesích nad Liscannorem, za vaporisovaného, a jediný, kdo jim ještě ležel v žaludku, byl záhadný elf, který onehdy zmlátil Kutouše Králíka

Hamilkar

Hranice Hamilkaru Nurnská družina po osmnáctidenní pouti překročila čtvrtého světa a zamířila si to do Leherku, dva dny cesty vzdáleného hlavního města země. Neměli pořádně žádnou kloudnou mapu kraje, protože o této záhadné hornaté zemi se toho v civilizovaném světě vědělo poměrně málo, ačkoli Hamilkar jako takový nevynikal výbojnou politikou ani tuhým režimem. Zemské zřízení bylo založeno na nepřilíš přehledné vládě s teokratickými markanty, což svým způsobem zřejmě působilo navenek nesimilerním dojmem a pro okolní země nebylo zřejmě snadné navázat těsnější vazby.

Vůdce Kutouš Králík jako oko v hlavě střežil Korčavcův pozvánčí list, ale nebyl z něj příliš moudrý. V zásadě z něj nešlo vyčíst více, než že se opat s Nurnskými touží setkat v důležité věci, která souvisí s událostmi, jež se staly v okolí Liscannoru, a že schůzka se má odehrát v klášteře, jehož je opatem. V Opatství Harad. Kde přesně však haradské opatství leží, to neměl vůdce družiny ponětí, a stejně tak jeho muži.

Muži Kutouše Králíka však byli v této věci rozhodnutí udělat si jasno a dopátrat se totožnosti žaludného elfa a jeho nečistých pohnutek. A proto na výpravě přijali účast dva mukuřané a odvážní bijci Bašár-bej Kulhavec a Dolwen Mukurský, které doplňovali a bojovými zkušenostmi převyšovali kroll Egh a stat Lúin Nórienský. Kouzelnický pilíř tvořil Rien Gwardit a jeho nový přítel Menhorian Blathel z Cairn. O léčitelské a stopařské záležitosti se potom staral druid Klabzej Myšilov. Skupinu uzavíral trpaslík Beryl Sekyra, což

byl také válečník, ale hlavně notorický opilec.

Ve městě Leherku, v němž sídlila silná vojenská posádka, se Nurnští ubytovali v zájezdním hostinci a začali se pít po informacích. Především si potvrdili několik základních faktů. Víra v Hamlunga Stvořitele a Jeredian Žehnající byla skutečně dominantním učením ve veskrze teokratickém státě. Dle těchto dvou patronů i stoupenci víry byli segregováni do dvou hlavních proudů a segregováni byli na základě pohlaví. Hamlungovi sloužili mniši, soustředící se v mužských kláštěrech, a Jeredian potom ženy skrze striktně ženské kláštery řádových sester. Opatství Harad byl velmi význačný klášter služebníků Hamlungových, který byl z rozpoložen ve vrchovině asi den cesty na severovýchod od Leherku. Nurnští se samozřejmě vyptávali i na rod Krouků a tehdy si vůdce družiny do družinového deníku, kam zapisoval vše podstatné, napsal jméno Helen. Helen Krouková.

“Kalleste mě podved”, postěžoval si Klabzej Myšilov u hostinského stolu, když se vrátil z města.

“Jak to víš?”, zeptal se Rien Gwardit.

“Jednoho z těch vojlů, co podle něj měli být odsouzení za pokus o mojí vraždu, jsem právě potkal ve městě”.

“Jseš si jistý?”, zeptal se nevěřicně kouzelník, “Někdy jseš zbytečně podezřívavej a vídáš věci, který nejsou”.

“Viděl jsem ho”, stál si tvrdošijně za svým druid, “A tvářil se jako jeliman, když jsem na něj houknul. Pak utek. Jsem si tím jistý tak, jako že dub má žaludy”.

“Dub má žaludy?”.

Myšilov věnoval elfovi útrpný pohled.

Na druhý den Nurnští zamilovali do pahorkatiny. Jejich cílem byl Haradský klášter, pod jehož branami se rozkládala malá vesnice. Do vsi dojeli navečer a vůdce Králík seskočil z koně a zabušil velkým mosazným klepadlem na klášterní vrata.

Brána se otevřela a vyšel muž v mnišské kutně, který se představil jako Rablud. Pan Králík slušně pozdravil a podal mu opatův list. Mnich Rablud si psaní pozorně přečetl.

“Opat je velice zanedbaný muž”, opáčil, když dočetl.

“Zanedbaný?”, zdvihl obočí v úžasu vůdce Nurnských.

“Promiňte, přeekl jsem se. Opat je zaneprázdněný. Velice”.

“Co to konkrétně znamená?”.

“Že tu není, pánové. Ale já se vás ovšem

rád ujmu. Jsem částečně zasvěcen do opatových zámyslů”.

“To mi spadl kámen ze srdce”, odvětil úlevně Menhorian Blathel.

“Je možné, že se dnes opat ještě vrátí”, řekl Rablud, “Ubytujte se, prosím, zatím ve vsi. Na náměstí stojí skromná, leč malebná pivnice”.

S tím se prozatím rozloučili.

Pivnice byla malebná, to ano, a skromná tak, že ani nestálo za to dát jí jméno. Nurnští obsadili všechny pokoje. Potom se sešli v lokále na večeri a do noci popíjeli. Asi v deset hodin večer do lokálu vstoupil mnich Rablud a oznámil pánům, že opat se vrátil a rád by s nimi po ránu hovořil.

Nurnští byli nakonec rádi, že se po dlouhé cestě alespoň trochu prospí.

“Rychle se nasnídejte a razíme k opatovi”, obcházel hostinské pokoje vůdce Kutouš a budil Nurnské.

“N... nevěř... n... nevěř...”, loupil zle okem kroll Egh.

“Nemáš vřeštět”, zaskřehotal Beryl Sekera, který s čahounem sdílel cimru.

“Z pryč dółu, bando líná!”.

“Buďte vítáni v našem pozeňnaném opatství”, přivítal Nurnské stařec, když je mnich Rablud zavedl do opatovy pracovny, “Děkuji, bratře Rablud, již tvé přítomnosti nebude třeba”.

“Dobrý den, vaše blahorodí”, pravil způsobně pan Králík.

“Brej den”, ozvali se sborem Mukuřané.

“Jmenuji se Sadul Korčavec a jsem opatem”.

To Nurnští věděli a rozesadili se na nabídnuté sesle. Opat Korčavec si nejprve znovu podrobně vyslechl příběh, který Nurnští popsali v dopise, a občas vypravěče přerušil doplňujícím dotazem. Zdálo se, že jej události v Liscannoru nepřekvapily, jen na úkor nešťastného působení hamilcarského vojenského oddílu cítil za povinnost nad jejich humpoláckým jednáním vyslovit politování. A potom už vyprávěl on. Potvrdil Nurnským, že středobodem celé té šlamastyky byl prsten, velmi mocný a nevěšdní prsten, označovaný přízviskem Hroten. Tento prsten kdysi nechal vyrobit a nadít magickou mocí otec Krubroka Krouka, aby ochraňoval soustrastnou duši a život dítěte před úklady zlé matky, která se ocitla na scestí tak nedozírně temném, že temnější scestí už bylo těžké si vůbec představit. Matka Krubroka Krouka, jistá Helen, dítě zavrhl a zavraždila jeho otce. A nebohý sirotek časem zmizel ve víru velkého světa.

Helen byla pro své temné pikle a pro silné podezření z vraždy manžela, mimo jiné služebníka Hamlungova, exkomunikována z řádu kněžek Jeredian Žehnající a zmizela ve víru dějin. Říkalo se, že odešla daleko od lidí, do Lesa smutku, kde dál žila v odloučení jako poustevnice.

“Les a smutku?”, otázal se Klabzej s druidským zápalem.

“Ten les se správně nazývá Les smutku vztekého psa”, odvětil opat, “Je velmi divoký a hluboký. Nevedou skrze něj prázdné cesty a koluje o něm spousta zlých povídek a báchorek”.

A Sadul Korčavec pokračoval. Před několika lety byl v Hamilkaru zaznamenán vzestup jednoho z recesivních náboženství vzývajících temnou bytost z hlubin země. Jednalo se spíše o sektu, která objekt své mladé víry uctívala hromadnými obřady a stavbami malých svatyní.

“Říkají si Uctívači Klogy”, řekl opat, “Ztělesněním jejich patrona je tvor ženského pohlaví obdařený nadpozemskou silou. Ztvárňován bývá jako obr s devaterem rohů a posvátným vidlím”.

“Vidlím?”.

“Posvátné vidlí je artefakt, archetypální nástroj s třemi zahnutými hroty”.

Ctihodný Sadul Korčavec vyjevil, že Uctívači Klogy jsou na vzestupu a jejich sekta si získává stále širší a širší zástup příznivců. Nurnští pochopili tolik, že Hamilkar je k různorodosti náboženských vyznání velmi tolerantní, ale Sadul Korčavec nikoli. Pochopitelně. Hamlungův řád s posilováním jiných recesivních kultů přichází o přívržence a ztrácí tak na své moci. Opat vyjevil, že existují jistá podezření, že kult Uctívačů Klogy praktikuje jisté temné rituály, k jejichž účelům užívá zvířecích, ale i lidských krvavých obětí. Pokud by se toto podezření průkazně prokázalo, měl by v rukou velmi silné argumenty pro představené země v Leherku. Tak by mohla být zmíněná sekta zakázána a její příznivci přivedeni zpět na správnou cestu, to jest pod ochranná a spásná křídla jeho řádu, či řádu služek Jeredian Žehnající. Bezesporu v tomto směru opat učinil jistých kroků a shromáždil informace či závažné domněnky, jak vlastně kult Uctívačů Klogy vznikl a kde se vzala podstata jejich existence. A opat se nebránil vyjevit užaslým Nurnským své názory. Zjevení Kogy, samotné monstrum, dle jeho názoru existuje či existovalo a jeho zrod dal do souvztahu se zmizením a činností temné čarodějky Helen Kroukové. Korčavec s vážnou tváří vyřkl domněnku, že z cesty sešla Helen se zapletla s temnými zákoutími magické vědy natolik, že byla nakažena a v hloubi Lesa smutku vztekého psa,

jenž se stal jejím vyhnanstvím a spásou zároveň, získala si příznivce a snad i učedníky a podstoupila duševní a fyzickou reinkarnaci. A její učedníci pracovali na stvoření jejího kultu a přiváděli zbloudilé duše z hlubin lesa, které zhojňovaly zástup jejích věrců. A potom po čase byla sekta natolik silná, že její vliv začal přesahovat hranice lesa.

“No jo”, zamyslel se Menhorian Blathel, “Ale co s tím vším hnusem máme my společného? Rohatec nám krutě řádl po vesnici...”.

“To je právě ta otázka - co s tím máte vy...”, zamyslel se Korčavec, “Ale myslím si, že na ni mám odpověď. Šlo totiž o Dítě”.

“O jaký dítě, u všech dašů?”, ohradil se Rien Gwardit.

“O Dítě, pozemského pokračovatele... A my už všichni víme, že o Dítě oprostěné od z jejího pohledu té špatné entity, entity pocházející od otce, tedy duše”.

Pokud Kloga byla před svým přetvořením Helen Kroukovou, měla také dítě. Sirotku, který se ztratil ve světě, kterého proklela a zavrhlá jej, ale který byl pořád z její krve, již považovala za krev vyvolenou. A tehdy, roku 1058 se muselo stát něco nezvyklého a velkého, co Klogu a její služebníky vybudilo k šílenství a vlivem zesílení aktivit přineslo jejich nezvykle prudký vzestup.

“Opat, nic proti vám, ale mluvíte v hádankách”, postěžoval si netrpělivě vůdce družiny, “O jakým oprostěném Dítěti to tady mluvíte? A co se stalo v roce 1058?”.

“Dítě zemřelo, to víte přeci lépe než já, jeho duše odlétla, ale tělo zůstalo. Může být reinkarnováno. A matka ho přeci toužebně hledá...”.

“Ne! Ne! Já to vůbec nechápu! Můžete to vaše Dítě nějak konkrétnějč pojmenovat?”, zaštkal pan Králík, “Jsem jenom blbej vinohradník z vesnice...”.

“Krouk. Krubrok Krouk”, pronesl váhavě Rien Gwardit, kterému náhle svíto, “A pamatuješ si přece, jak vloni tragicky dopad”.

Oči Nurnských se střetly s temným se pohledem Kutouše Králíka.

“Já... Já ho zabil...”, zaskučel hobit, “Ale byla to nešťastná náhoda... Dyť jste u toho byli, byla to nešťastná náhoda!”.

“Proto jsme po Dítěti pátrali”, přitakal opat, “Věděli jsme, že oni po něm pátrají také. A když jsme se dozvěděli, že je mrtvý, upnuli jsme se na Prsten”.

“Na jakéj zase, herdek filek, prsten?”.

“Na prsten, který měl tu moc ochránit Dítě před matkou. Na prsten, který hledali i oni, ale my jsme jej naštěstí našli dříve”.

“Kde jste ho našli?”.

“V domě, ve kterém Dítě na sklonku života žilo”.

Nurnští si vzpomněli na vyrabovaný Kroukův dům. Ještě předtím, než dům shořel.

Druzi si ještě postěžovali, že na území Liscannoru byly zneuctěny a exhumovány některé hroby, ale hrob Kroukův že zůstal nedotčen.

“Ostatky Dítěte chrání požehnaná socha Hamlunga a Jeredian. Sám jsem přikázal tuto skulpturu v místě posledního odpočinku ztopořit”.

“Víte ale, že se to nesmí”, ozval se Dolwen, hrobník, “Myslím tím bez vědomí hrobníka...”.

“Pane! Jsou záležitosti důležité a záležitosti podružné”, odvětil starý opat, “A my jsme v daných reáliích s ohledem na časovou tíseň přikročili k bezodkladnému řešení záležitostí nejvyšší záležitosti”.

“Můžeme se ještě vrátit k tomu prstenu?”, navedl debatu do původních kolejí Menhorian Blathel.

“Ano, správně, Hroten. Ten prsten...”, řekl opat a ze záhybů kutny, které zřejmě skrývaly kapsář, vyňal a položil na stůl nádherný prsten s velkým drahokamem.

Nurnští nedokázali posoudit jeho proklamované schopnosti, ale jedním si jisti byli. Hroten měl obrovskou hodnotu. A opat Sadul Korčavec jim jej zapůjčil s tím, že musí přinést důkazy, které usvědčí Uctívače Klogy s nekalých rejdů, zničí jejich svatyni a pokud se setkají tvář v tvář s temným monstrem řečeným Kloga, pokusí se je odstranit. To Nurnští slíbili - sami toužili, aby se život v Liscannoru vrátil do původního všedního rytmu. A opat Sadul Korčavec dal Nurnským ještě jedno doporučení - písemné doporučení matce Dirikně, představené kláštera služebnic Jeredian Žehnající. Mohli se na ni kdykoli obrátit s žádostí o pomoc.

“Jedná se ale o ženský klášter, pánové, a s jeho návštěvou jsou tedy spjata jistá omezení. To jistě chápete...”.

Chápali to.

Kutouš Králík vyhlásil v hostinci, kde byli ubytováni, den volna pro načerpání sil. Nad pěními korbely Nurnští utřídili informace a ujednali se na plánu postupu. Tedy především - zmíněný Hroten si vzal do úschovy nováček Menhorian Blathel, u kterého se nepředpokládalo, že bude příliš vystaven riziku a že by o něj i se vzácným prstenem družina přišla. Další putování kladlo si za cíl dojít až k samé hranici Lesa smutku vztekého psa, kde by měl druid Klabzej Myšilov předvést něco ze svého lesáckého umění a pokusit

se navést družinu na nějaké pravidelné srotiště většího počtu osob. Ženský klášter a matku Diriknu zatím vůdce minil ponechat stranou, protože si byl vědom, že by v kontaktu řádových sester s družiníky mohlo dojít k jistým společenským potížím.

Něco kolem poledního se na obzoru zjevil temný pás lesa, který se táhl až k vysokým horám. Že šlo o hluboký hvozď, o tom nebylo sporu, a liscannorský druid tento zjevný fakt dával najevo hlubokým táhlým mručením. Na hranici lesa přikázal vůdce přestávku na lehký oběd a onedlouho vjeli jezdci krokem mezi stromy. Přibližně po dvou stech sázích dal Myšilov gestem vůdci signál a ten zavelel sesedat. Klabzej Myšilov se notnou chvilí mocně soustředil. Les temně hučel a z dálky se ozvalo táhlé vytí.

Druid byl znatelně bledý a hovořil k druhům šeptem.

“Ten les je... děsuplnej...”, zajíkal se druid, o němž bylo známo, že takto hovoří o většině hvozďů, do nichž vkročil svou osandálovanou nohou, “Je děsuplnej a... nepřívětivej...”.

Družinici napjatě vyčkávali, co z podivínského lesáka vypadne.

“Ten les o nás ví a nepřeje si nás tu... ale promlouvá...”.

“Hm...”, sykl netrpělivě válečník Lúin.

“Něco by mohlo bejt támhle tím směrem”, ukázal druid šikmo doprava, “Asi míli a půl, dvě. Ale co to je, to nevím...”.

“Ta... ta... tak dem”, houkl Egh a zamžoural tím směrem.

Znovu se ozvalo vzdálené vytí. To vytí bylo ale takové podivné, suché. Jako meluzína, prohánějící se v komíně, jen mnohem, mnohem silnější.

“Vůbec se mi to tady nelíbí”, postěžoval si Bašár-bej Kulhavec.

Asi po dvou hodinách Klabzej Myšilov ukázal před sebe. Na hranici viditelnosti tam stála ruina kamenné budovy. Původní krov byl zborcený, ale střechu kdosi vyspravil provizorně tím, co les dal. Stěny z kamenných kvádrů byly porostlé zeleným mechem. Potom ale obezřetný Dolwen, voják, který měl dril ještě v krvi, křikl na poplach. Zleva se lesem hnala k Nurnským směčka obrovských psů. Měli vyčeněné zuby a čenichy nízko u země. Připomínali toho podivného tvora, co v Liscannoru Dolwena málem zabil. Měli také kostlivé vzezření, ale navíc působili poněkud étericky.

“Psí duchové!”, zavyl Bašár-bej.

Družina se tak tak stihla hotovit k obraně,

válečníci před koňmi a nebijci utvořili řadu. Beryl Sekera upustil plechový hrneček a po vzoru zkušenějších pardů taktéž tasil. Napodruhé. První byla poloprázdná flaška. Koně se začali vzpínat a poplašeně kouleli velikýma hlubokýma očima.

Srážka byla drtivá. Čepele hvízdaly vzduchem. Několik psů počalo v kruhu obíhat hrozen Nurnských a hledali nekryté místo. O ty se museli postarat střelci a kouzelníci. Boj byl tvrdý a krátký, a na jeho konci z přízračných psů zbyl jen dým, vaporisující kamsi do korun mohutných stromů. Lúin se potácel a držel se za břicho. Beryl Sekera se svezl na zem a tápal po flašce. Dolwen stál a nevěřícně zíral, jakoby čagotajské války proti tomuhle byly jen příjemným pošťuchováním. Bašár-bej kvílel.

“Co ječíš, Kulhavec?”, zeptal se Mukuraň.

“Koukni na Egh!”.

A opravdu. Egh ležel na boku na zemi, jakoby odpočíval. Ale neodpočíval. Byl mrtvý. Obličejové svaly povolily a ve tváři mu hnízdl oduševnělý výraz. Připomínal nehybné olbřími děcko.

“Je mrtvej”, potvrdil Myšilov Bašár-bejovo podezření.

“To je v hajzlu!”, křikl vůdce Králík a zavelel družině, ať se i s mrtvým Eghem přesune k polorozbořenému domu, “Tam se opevníme a uvidíme, co dál”.

Nurnští se v tichosti zařídili v domě. Měli s sebou ale koně, a těm rozkazovat nešlo. Zvířata se přesto uvnitř domu zklidnila natolik, že jenom tiše odfrkávala. Rien Gwardit se přihlásil na průzkum jako dobrovolník. Myšilov totiž ze stop před domem usoudil, že tudy chodí lidé a stezka že vede severním směrem. Trindindolan se zneviditelnil a odešel. Krollovo tělo zatím valem chladlo.

“Než úplně ztuhne, přehodte ho někdo přes koně”, řekl Myšilov, družinový léčitel, “Potom bysme ho museli lámat. A to by při jeho tělesný konstituci mohl bejt vážnej problém”.

“Jo, udělejte to”, přitakal Kutouš Králík.

“Chlapi!”, ozval se po nějaké době Gwarditův nadšený hlas, “Je tam něco úžasnýho!”.

“Jak to, Riene, myslíš?”.

“No prostě úžasnýho! Stojí to tam na

nějakým baráku na mejtině...”.

“Víš co? Začni znovu a nějak souvislejc”.

Rien Gwardit vypověděl, jak kráčel

stezkou, kterou označil Myšilov, a došel k mýtině.

Na ní stálo několik kamenných domů a taková kamenná homole, o níž usoudil, že jde o svatyni. Linuly se z ní nějaké zpěvy mnohohlasého chóru. Že jde o svatyni Uctívačů Klogy, o tom byl nezlomně přesvědčený. Po mýtině se pohybovala rasová směsice osob.

“Maj tam i zeleninový políčka. A kozy a prasata”, vyprávěl našeně kouzelník, “Jsou úplně soběstační!”.

Ale také podotkl, že muži i ženy nosí zbraně.

“Takžes tam viděl kozy a prasata”, pravil Lúin, “No, to je teda úžasný...”.

“Ale ne! Ta úžasná věc stojí na střeše tý svatyně. Taková mosazná trubka jako. Takovej tubus krásnej...”.

“Tubus...”.

“No. Juknul jsem se blíž, a je to vono. Okulus!”.

“Okulus?”.

“Zrakový přiblížovadlo, chápete? Daj se s tím pozorovat hvězdy a tak. Bádat...”.

“To je nám k ničemu. Je tam lidí jako much a Egh je mrtvej...”.

“Ten okulus”, pravil Gwardit pohnutě, až se z samovolně zviditelněl a druzi seznali, že mu oči hoří vášní, “Ten okulus musím mít”.

“Ne”, zavrtěl hlavou vůdce, “Jsme vošklivé pochroumaný. Stáhneme se na kraj lesa a odpočineme si”.

Nurnští tedy vyšli z lesa ven, zbudovali ležení a na louce vykopalí hrob pro zesnulého Egha. Byla to velká jáma. A večer zaplály pochodně a Kutouš Králík vedl pohřební řeč. Řeč o nedozírné náruči Knedlíkového nebe.

Druhé se Nurnští už odpočatí a doléčení vrátili. Tentokrát šli pěšky, bez koní, které nechali hlídat Menhoriana Blathela. Zaútočili na vesnici Uctívačů Klogy od západu v tradiční již bojové formaci, ale střetli se s poměrně velkou přesilou, takže vůdce Kutouš Králík, když seznal, že družinová válečníci počínají vrávorat, zavelel k ústupu. Byl to moudrý tah. Nurnští nepřišli o jediného muže a na mýtině po jejich útoku zůstala ležet spousta mrtvol. A nemálo vůdcovo rozhodnutí podpořil fakt, že z kamenných kurhanů ve vesnici hřežli nemrtví.

“Podle jedný bitvy nesud válku”, uklidňoval vůdce Lúina Nórienského, který se vztekal.

Lúin Nórienský nerad prchal z bitek. Znal jen jednu světovou stranu, a té říkal: Vpřed. Opačným směrem chodili zbabělci. Ale teď poslušně supěl gwořím během ve formaci s ostatními.

Zastavili se až u Eghova hrobu.

“Kde máte okulus?”, zeptal se Menhorian Blathel, hlídač koní.

“Nemáme”, zašklebil se Rien Gwardit, “Ale byli jsme už tákhle blízko”.

“Pojedeme zpátky do vesnice, najíme se a prospíme”, navrhl vůdce.

“A zejtra dobudeme okulus?”, nedal pokoj Gwardit, “Slibuješ, vojvodo?”.

“Uvidíme”.

Nad ránem se však už k Lesu smutku vzteklého psa nevypravili. Ještě za kuropění totiž přiběhl do hostince udýchaný Rablud se závažným sdělením. Nurnští právě snídali a nálada byla poměrně ponurá, protože na druhy plnou vahou dolehla ztráta krolla Egha.

“Pan opat vás žádá, jestli byste se ihned nemohli vypravit do kláštera zasvěcenému Jeredian! Něco se stalo!”.

Co se však přesně stalo, to Nurnští z Rabluda nedostali, a na požadavek setkat se přímo s opatem se jim dostalo odpovědi, že opat je velice zaneprázdněný muž. Na hospodském stole si tedy alespoň nechali načrtnout, jakže se do zmíněného kláštera nejjistěji dostanou. Ale pro jistotu mnich Rablud přivedl vesničana, který okolní kraj dobře znal.

“Olaf. Olaf Dřevořez”, představil se vesnický mladík, “Živím se kácením stromů”.

“Aha, dřevorubec”, usmál se Rien Gwardit a uznale přešel pohledem mladíkovu šíročinu.

“Drvoštěp”.

Cestou ke klášteru následujícího dne potkali Nurnští skupinu řádových sester, které byly vyděšené a podaly šílené svědectví, že ve sklepení chrámu Jeredian Žhnoucí povstali mrtví. Dávno pohřbené příslušnice řádu povstaly z krypt a děly se příšerné věci, kterým nebylo možné vyhnout se jinak, než útekem.

Nurnští pobídlí koně do trysku.

Už když se klášterní zdi objevily v dohledu, bylo jasné, že tady něco nehraje. Brána byla doširoka otevřená a před ní se mátožně pohybovaly postavy v řízách kněžek. Jejich tváře však byly kostnaté a oční důlky zely prázdnotou. Jedna z postav ukázala pařátém směrem k jezdcům a zachřestila kostmi. Nemrtvé se hnuly směrem k Nurnským.

Jízda prudce projela skrz jejich srotiště a čepele zazvonily. Kostlivé ženy se rozpadly na suché kusy, které pospolu držely jenom bílé lněné

stejnokroje. Nurnští vcválali na nádvoří, seskočili z koní a srotili se do formace. Probíjeli se kostlivci směrem k budově, kterou Menhorian označil za chrám. Menhorian byl stavitel, těmhle věcem, jak se ukázalo, skutečně rozuměl. Některé ze služebnic Jeredian však byly zjevně oživlé z nedávno zardoušených těl. To Nurnské vyšlelo do bojové euforie. Nemrtvé kněžky neprokazovaly ani zdaleka sílu a urputnost Nurnských a jejich běsnění jevílo se nahodilě a neorganizované. Jako poslední u oltáře pod sochou bývalé patronky Jeredian, žehnající dítěti, padla matka představená Dirikna. Její roucho bylo skvostné a jeho obsah strašlivý.

“Mám pocit, že ten doporučující dopis nebudeme potřebovat”, řekl Lúin nad zhrouceným trupem.

“Tohle je hnus všech hnusů”, křikl Rien Gwardit, “Prostě hnus všch hnusů!”.

Beryl Sekera si dřepl na oltář a odložil helmici.

“Potřebuju se nutně napít. Vážně to potřebuju”.

“Dáš mi taky hlta?”.

“Dám”.

“Chlapi!”, zavelel Kutouš Králík, “Musíme to tady pročesat. A nemusím snad zdůrazňovat, že co tu najdeme, to je naše”.

To nebylo třeba opakovat dvakrát. Tomu Nurnští rozuměli do jednoho. A tak během jednoho dne se klášter mírumilovných služebnic Jeredian Žehnající proměnil v krchov a byl vyrabován. Ve sklepení kromě otevřených hrobek a pohřebních krypt objevili puklinu v podlaze.

“Tudy to sem přišlo. To, co z těch ženských udělalo krvesajný zrůdu”, odušil Dolwen.

“Ale dólu nelezem, že ne?”, zdvihl obočí Bašár-bej.

“Ne”, odvětil Králík.

Měl viditelně orosené čelo.

To takový Olaf Dřevořez byl bílý, jako kdyby mu tvář omítli vápnem. Takovou hrůzu jaktěživ neviděl. Jelikož byl svědkem rabování kláštera, přemluvilí jej Nurnští, aby se táhl s nimi, a za to mu slíbili podíl na kořisti. Mladík byl poměrně rád.

Nurnská družina zamířila do Leherku, kam druzi na zpěněných a k smrti vyčerpaných koních dorazili druhého dne navečer. Byli přesvědčení, že zjištění ohledně zničení kláštera služebnic Jeredian Žehnající je věc, kterou je třeba oznámit na nejvyšších místech. S tím by jim opat Sadul Korčavec málo co pomohl a navíc - tady už šlo opravdu do tuhého. Země pukala a hřežli z ní nemrtví! Nurnští cítili, a v tom názoru je utvrdila i

neblahá zkušenost z bojů u svatyně Uctívačů v Lese smutku, že celá záležitost je nad jejich síly a je třeba předat řešení armádě. A právě proto příchvátali do hlavního města, ubytovali se v hospodě U přeražené čelisti a vyslali dva zástupce do vojenské pevnosti podat svědectví. Prvním ze svědků byl pochopitelně vůdce družiny, Kutouš Králík. Byla to takřkajíc jeho povinnost.

“A půjde se mnou tuhle Gwardit”, oznámil Králík. “Je učenej, zná dobrý mravy a je to vynikající vyjednač”.

Gwardit byl očividně vůdcovou chválou potěšen a ostatní si úlevně oddychli. Byli rádi, že mohou nerušeně popíjet a nedávat si pozor na jazyk.

“Ale Kutouši”, ozval se kouzelník, když se zvedal k odchodu, “O tom okulusu nefekneme ani slovo, jo?”.

“Proč?”.

“Okulousek je totiž můj, víš? Je můj!”.

V Trindindolanových očích žhnuly plamínky nezkrtné touhy.

V leherské pevnosti ti dva vyjednačáči podali barvitě vyličené svědectví o zničení a vyrabování Jeredianina kláštera temnými silami záhadného původu. Zmínili se i o Sadulu Korčavci a o kultu Uctívačů Klogy v Lese smutku vzteklého psa. Jejich výpověď vyvolalasílné pobouření a Nurnští byli požádáni, aby neopouštěli město. Okamžitě byl vyslán posel s doprovodem do Haradu, aby byl přiveden ctihodný opat Sadul Korčavec. Zároveň velení pevnosti vyslalo početný jízdní oddíl do místa krvavého incidentu, do zničeného ženského kláštera služebnic Jeredian Žehnající.

Kutouš Králík se k Přeražené čelisti vrátili v poměrně dobrém rozpoložení. Věc dle všeho postupně začala přebírat armáda, a to bylo dobré znamení. V hostinci se Nurnští pospolu bujaře veselili do pozdních nočních hodin. I Rien Gwardit popustil uzdu důstojnosti a opil se červeným vínem. A potom notně podroušený vylezl na stůl a přerývané druhým vyprávěl, jak se pracuje s takovým okulusem, a opileckou přednášku pro názornost doplňoval živou gestikulací, dosahující nesporně rozměrů kvalitní pantomimy. Olaf Dřevořez sledoval uvolněnost družiny s čirým zaujetím a co se týče alkoholu nezůstával rozhodně pozadu.

“O... ku... lus...”, zaječel Rijen Gwardit a rozpřáhl paže k začouzenému stropu, “O... ku... lus...”.

“O-ku-lus... o-ku-lus...”, vřeštěli pardi sborem a tloukli v rytmu do stolu.

“O-ku-lus... trub-ky kus!”, zařval Dolwen Mukurský šťastně.

“Ať žije Mukur a jeho légie!”, hromoval Bašár-bej.

“Zmlkni, ty jeden čurujchábe!”.

Olaf Dřevofez zarazil šířčinu do podlahy a zatančil dupák. Byla to euforie.

“Pa... pánové...”, ozval se podrážděný Beryl Sekera, “Mám ot... otázku...”.

Chlapi na něj pohlédli.

“Kdo je ten pan Okulus, co ho vo... voslavujem?”.

Neprodlené poté, co odpoledne ke Zlomené čelisti doputovala výzva k dostavení se do vojenské pevnosti, vyvedli Nurnští koně ze stáje a v plném počtu zamířili právě tam. Přivítal je vrchní velitel fortifikace. Už když sesedali na nádvoří z koní, bylo jim jasné, že posádka je v bojové pohotovosti. Opat Sadul Korčavec byl přítomen a zjevně již podal osobní svědectví. Že šlo o váženého muže bylo na první pohled zřejmé z chování velitele.

“Celá ta věc půjde už tak trochu mimo vás”, svěřil se opat a voják přikývnutím jeho slova potvrdil, “Došlo k útokům na civilní obyvatelstvo a vyřízení záležitosti si vezme za své armáda”.

Nurnští váhavě přikývli.

“Jste však velmi bystří”, pokračoval stařec, “A proto bychom vás rádi využili na jednu věc”.

“A to?”.

“Viděli jste ty věci... pukliny... a průvodní jevy. Rádi bychom, kdybyste pátrali po kraji, a tato místa označili a nahlásili úřadům”.

“Jak dlouho bysme měli pátrat?”.

“Týden?”, pohlédl opat na velitele posádky.

“Týden postačí”, potvrdil voják, “Než se zorientujeme v situaci a nahradíme svými lidmi...”.

“A odpusťte mi, prosím, moji troulalost”, ozval se Rien Gwardit, “Co za tu práci nabídnete?”.

“Nechte si Hroten...”, zachmuřil se opat.

“Hroten?”, podivil se voják.

“Klenot z klášterní pokladnice”, vysvětlil.

“Hm”.

“Jedno mi však slibte, pánové. A je to i ve vašem zájmu”, řekl Sadul Korčavec, “Narazíte-li na Klogu, zničíte ji”.

Velitel leherské pevnosti nevěřicně zavrtěl hlavou. Evidentně zjevení zmíněné Klogy řadil do oblasti lidových povídaček. Byl to voják. Věřil na hmatatelného nepřitele. A maximálně byl ochoten připustit ty nemrtvé, za jejichž vzkříšením viděl spíše nějakého šíleného nekrofilního čaroděje, než ze strachu vybjáveného Rohate s posvátným

vidlím.

“Dobrá tedy...”.

Nurnští asi dva dny za průvodcovství Olafa Dřevofeze bezcílně pátrali po kraji a hledali stopy řádění nemrtvých, zvláštní pukliny, nečistá znamení. Prostě cokoli podezřelého. Nenašli nic.

“Co kdybysme se na to vyflákli?”, ozval se roztrpčeně Lúin Nórienský.

“Dali jsme slib”, odvětil vůdce, “Svým způsobem...”.

“To jo, dali jsme slib”, řekl Rien Gwardit, “Slib, že najdeme okulus”.

“Já myslím, žeš na to zapomněl”.

“Hohó, já nezapomínám”, opáčil kouzelník, “Tahle hlava je plná vzpomínek. A okulus z nich trčí jako lesklej stožár”.

“Tak teda jo”, rezignoval vůdce, “Dojedeme pro ten tvůj okulus, nebo s tím nikdá nedáš pokoj”.

“Díky, chlapi...”.

Les smutku vzteklého psa tiše šuměl. Louka byla zalitá podvečerním sluncem. Eghův obří hrob byl ztichlý. Druzi rozbili tábořiště a zažehli oheň. Po večeri, když padla tma, Nurnští seděli u praskajícího ohýnku a jejich ostře řezané tváře pableskovaly odrazem plamenů. Byly tajemné. Ze tmy se ozývalo frkání koní.

“Přemýšlel jsem o tom a jedním jsem si jistý”, zahájil poradu vůdce, “Nesmíme už ztratit ani jedinýho chlapa”.

“To je moudrá řeč”, hlesl Klabzej Myšilov.

“Kdyby hrozilo, že někdo zařve, bereme kramle”.

“Ale co okulus?”, odušil Rien, “Nemůžeme ho tam přece nechat...”.

“Taková bude dohoda, Gwardite. Jestli zavelím, že balíme kramle, tak je prostě sbalíme. Okulus neokulus. Ber nebo nech bejt”.

“Tak jo. Beru...”.

“A teď k plánu...”.

Druzi nastražili uši.

“Budeme ty klogisty krájet jako pecen chleba”.

“Jako pecen chleba?”, ozvali se Dolwen s Bašár-bejem.

Takovou bojovou strategii ze služby pro Chába neznali.

“Přesně tak. Vlíneme tam, zakrojíme, stáhnem se, voddechne. A takhle porád dokola”.

“To by mohlo vyjít”, přitakal Lúin, “Jak se ukázalo, klogisti se vylízt z lesa neodvážej”.

“Přesně tak”.

“Takže zejtra...”, řekl vůdce.

“Takže zejtra”, sepal ruce Gwardit až klouby zapraštěly.

Pohlédl k nebi. Žhnuly na něm stovky, možná tisíce hvězd. Seskupovaly se do souhvězdí všelijakých tvarů. Kdyby měl okulus, pohlédl by si ty shluky světýlek pěkně zblízka. Mohl by jejich postavení i zakreslit do pergamentu. A těmi obrázky vyzdobit vlhké stěny své vranigostské věže.

“Joj, to by byla krása!”, výskl elf.

“Co máš na mysli?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Ale nic. Nic...”.

Dva dny dobývali mýtinu kolem svatyně Uctívačů Klogy. Přesně tak, jak předestřel vůdce Králík. Krájeli to nečisté místo jako pecen chleba, krajíc po krajíci. Notně okoralý a plesnivý. Ale taktika se vyplátila, Nurnští nepřišli o jediného muže. A na sklonku druhého dne zapálili svatyni, do níž natahali těla nemrtvých i Uctívačů. Ale ještě předtím, vybaveni radami a dozorem Riena Gwardita, čtveřice siláků, válečníků, opatrně urazila nýty a sňala mosazný tubus ze střechy kamenné stavby. Okulus nesli jako nemluvně směrem ke koním, a Rien Gwardit odhrnoval větve, aby se leštěná mosaz nepoškrábala. V ležení u Eghova hrobu byl tubus zabalen do několika houní a připevněn na koně. Rien Gwardit zářil jako jarní sluníčko.

“Tak a jedeme domů”, řekl Kutouš Králík, “Olafe, pojeděš s náma?”.

“Pojeď”, odvětil vesničan, “A rád”.

Myslel to upřímně. Usadil se na koňský zadek za Bašár-beje. Vlastního koně totiž neměl.

Cestou z Hamilkaru se však stalo ještě něco. Potkali řádovou sestru jménem Margaret. Byla strachy bez sebe, vyděšená k smrti, a pořád dokola opakovala něco o strašlivém zjevení, o monstzu s posvátným vidlím, a také cosi o ztracených městech Morgnu a Mirnu, ale tomu už nerozuměli vůbec. A díky této zoufalé ženě Nurnští narazili na znamení, puklinu v zemi. Kolem byla rozlité nějaká tmavá břečka, výron nějakého hnusu. Hnus strašlivě páchl a vábil mouchy.

“Muší hnízdo!”, řekl Dolwen.

“Když už jsme tady, neměli bysme tu díru prozkoumat?”, zeptal se Lúin.

“Já ti nevím”, ohnul nos Beryl Sekera, “Úplně se mi z toho puchu motá hlava”.

“Zkusíme tam vlízt, když už jsme tomu Korčavci něco v tom duchu slíbili”.

“Řekli jsme konkrétně: Dobrá tedy”, připomněl druid Myšilov, “Což svým způsobem slib

bejt zrovna nutně nemusí”.

“Je to slib”, řekl vůdce, “Vlezeme tam a budeme vidět”.

“Tak teda jo”.

Rozbili ležení dál proti větru. Dřepli na zem, vytáhli železné zásoby, toporně žvýkali a hleděli na díru, bzučící hmyzem. Beryl Sekera poslal dokola Přítelíčka. Kovový plecháček putoval z ruky do ruky.

“Tak dem na to?”.

“Jo, deme...”.

Z díry se ozývaly výkřiky a řinčení zbraní. Hejno much se vzneslo do vzduchu. Pak vylétl luk a toulec. Za ním se objevila zabahněná a krvavá hlava Riena Gwardita.

“Kurva, klouže to!”, zaječel a zmizel zase v díře.

Ozval se nářek, nadávky, pak něčí ruka vystrčila dlouhou hůl a vzpřčila ji o ústí otvoru.

“Myslim, že to pude”, křikla hlava, zamatlaná k nepoznání.

Byl to Blathel. Vylezl ven a potom hmátl pro tlumok, který mu někdo zezdola podával. Stále bylo slyšet řvaní, kletby a břinkot oceli.

“Dělej parde, vytáhni mě”, řval Gwardit, “Chlapi vzádu už to neustojej!”.

Přítel mu podal pomocnou ruku a vytáhl ho ven. Plášť moci Riena Gwardita připomínal Onuci smutku. Onuci smutku vzteklého psa. A Gwardit vzteklý byl, a stejně tak i další. Vydrápal se ven Myšilov, objevila se širočina Dřevofezova a potom i on sám. Tekla mu krev. Vůdci Králíkovi museli hodit lano, byl moc malý. Pak druzi vytáhli Beryla Sekeru.

“Ztratil jsem tam plecháček”, plakal Beryl.

Ztratil i zbraň a plátěnou mošnu. Přes záda se mu táhl krvavý šlic, jako by ho někdo vzal hráběmi s ostrými hroty. A následovala dvojice zoufalých Mukuřanů, kteří z posledních sil vytáhli Lúina Nórienského. Potom Kutouš Králík vhodil do díry bombu.

Lúin Nórienský kráčel ke koním. Zahodil meč, serval helmici a metl ji stranou. Pak si začal rvát pláty z těla.

“Já na to seru! Já na to vopravdu seru!”, řval jako smyslů zbavený.

Za ním se táhla krvavá stopa. Potom se padl na kolena a mlátil pěstmi do země.

“Kurva, kurva, kurva!”.

Králík hodil do pukliny další bombu. Země se zatřásla.

Nurnským se před očima mihaly obrazy hrůz, které tam dole spatřili. Obrazy nemrtvých a

jiných hovádů ukrutné síly, kteří nedlouho po jejich prostupu sevřeli je do kleští. Jejich síla byla příliš drtivá. Ale teď se zdálo, že ven nevyhlézají.

“Možná jim vadí denní světlo”, zapřemýšlel Menhorian Blathel.

“No, mám ten pocit, že tady jsme skončili”, řekl vůdce Králík po chvíli ticha a pohlédl na družinové válečníky.

Vypadali, jakoby utekli z hovězích jatek. Ale ne jako řezníci. Spíš jako ti hovězi.

“Pod’ si pro mně, krávo rohatá!”, hřímál Lúin a rozerval si košili na prsou, “Pod’ si, kurva, pro mně”.

“Nemáte ještě někdo nějaké chlast?”, pohodil Rien hlavou směrem zuřícímu válečníkovi.

“Myslím, že něco ještě mám”, odvětil Beryl Sekera, “Jo, mám. Ale bude muset rovnou z flašky”.

“Mám pocit, že mu to nebude proti srsti”.

Kloga

Stalo se to asi dest dní po návratu Nurnských domů. V ten čas Liscannor vypadal klidně a zdálo se, že všechny hrůzy byly zažehnány a zůstaly pohřbeny tam daleko, v hornatém Hamilkaru. Družiníci se z prožitých hrůz vzpamatovali vcelku rychle, vždyť to byli dobrodruzi. I Lúin již nabyl původního ledového klidu a dokázal na téma událostí z poslední výpravy dokonce i žertovat.

Za dobu nepřítomnosti Nurnských v obci se nestalo mnoho nového. Jen snad že Dyni Longodon, ze kterého se pod tíhou všem dobře známých rodinných tragédií stal notorický opilec, zatloukl okenice a dveře svého domu a odstěhoval se pryč. Tuto smutnou novinu oznámil zástupce starosty Getd Ruindorský, který se o chod obce za nepřítomnosti Klabzeje Myšilova staral. Ale přišly na řadu nové a veselejší záležitosti.

Kutouš Králík ohlásil svůj důvěrný vztah s Jeremiášovou nevlastní dcerou Pamillou Nórienskou, Lúinovou vlastní sestrou, a ohlásil datum plánované svatby. Místní kovář Luncius Nórienský, Pamillin bratr, se nechal slyšet, že si vezme za ženu paní Swiannu Bělomorkovou, výčepní z vranigostské nálevny. A do třetice mukuřan Bašár-bej nalezl zalíbení ve vdově po Nebuči Kanimůrovi, paní Malině Březinkové, a taktéž začali pomýšlet na to, že spojí své cesty životem. Pedantský starosta Myšilov se ve všech těch vztazích počal ztrácet, a tak seděl v hospodě U hrocha a na kusu pergamenu si snažil udělat jasno.

“Takže to máme Kutouš Králík a Pamilla Nórienská, to chápu”, pokýval hlavou, jejich jména

zakroužkoval a spojil tlustou čarou, “A pak tu máme Dolwena a tu vranigostskou hobitku...”.

“Ale ne”, zavrtěl hlavou Menhorian, “Swianna chodí s Lunciem a ti se budou brát. Hrobník žádnou ženskou nemá...”.

“Aha. Takže takhle to je. A zbejvá mi teda Bašár-bej... ale ten pálí za kým vlastně?”.

“Za Malinou Březinkovou...”.

“Aha”, usmál se starosta Myšilov, když všechna zakroužkovaná jména nalevo byla spojena s příslušným jménem napravo, “Takhle to teda je...”.

“Jo, takhle to je...”.

“Pořádek musí bejt”, pochválil si Myšilov.

Měl radost, protože tolik svateb najednou mohlo znamenat jediné - že po nich přijdou děti a těch dětí bude fůra a Liscannor zase jednou ožije dětským smíchem.

A potom se rozlétly dveře do lokálu a v nich stál Dolwen Mukurský, hrobník.

“Kurva!”, houkl barbar.

Štamgasti na něj tiše civěli, ale on se nehýbal.

“Tohle nám, Dolwene, nedělej, takhle nás děsit...”.

“Kurva!”, houkl podruhé.

A bylo to tak. Nic neskončilo. Dolwen byl na krchově napaden nemrtvými!

“Vylezli vod lesa nejspíš, zombijáci čtyři!”, svěřil se hrobník, když na jeden nádech dopil Blathelův korbel, “Rozmatlal jsem je po hrobech lopatou. Lopatou, chápete?”.

“Holt mukurskej voják je mukurskej voják”, založil pyšně ruce na hrudi Bašár-bej.

Zakrátko skupinja venkovanů neuspořádaně táhla ke krchovu, čepele se blyštěly v posledních paprscích zapadajícího slunce. A tam liscannořané zkonstatovali, že hrobník Dolwen skutečně nelhal a že jeho lopata už vykonala vše potřebné.

“Co budeme dělat?”, zeptal se Menhorian Blathel.

“Obnovíme občanský hlídky”, odušil starosta Myšilov.

A jak řekl, tak se stalo. Občanské hlídky začaly strážit Liscannor, a to zejména během noci. Jen pro pořádek hned po ránu liscannorští obhlédli nahoře v lese spáleniště Kroukova domu a Kloginu d'ouru. Bylo to hnusné a smutné místo, ale nic se tu od posledně nezměnilo. Takže obyvatelé obce nabyli přesvědčení, že odtud už žádný útok nehrozí a poslední zjevení nemrtvých na hřbitově považovali za poslední dozvuk starých událostí. A

jelikož se lidé temnému místu v blízkosti Kroukova spáleniště obloukem vyhýbali, už sem nikdo nezavítal. Ale to měl, protože právě zde se o necelý měsíc později začaly dít velice podivné a alarmující věci. Z díry, která opět v hlubině popukala, začali lézt nemrtví. A za nimi vylezla Kloga, rohaté monstrum, třímající posvátné vidlí. Stvíra přišla naplnit snové vidění proroka Kužvarta, přišla si pro ostatky Dítěte a zabít Zvíře, proklát mu osrdí. A tato hrůzostrašná armáda za tichého praštění kostí a šustění vyschlých zbytků tkání počala topořit válečné stroje k poslední bitvě.

Poslední bitva vzplála o patnáctém hodovanu s úderem půlnoci a měla trvat dva dny. Hlídka obcházející vesnici neměla ani zbla tušení. Už drahně dní nebylo spatřeno nic podezřelého, ale vážné obavy stále přetrvávaly. Bylo to jako předtucha. A teď se měla naplnit.

“Je strašná zima”, dýchal si na zkřehlé prsty Bašár-bej.

“To mi povídej...”, odvětil Dolwen, “Připomíná mi to bílý noci na Kalibanově poli”.

“Slyšels to?”, zarazil se Dolwen.

“Co?”.

“Tam...”, ukázal k potoku.

Ve vodní hladině se koupal měsíc a vlnky odrážely jeho unylý třpyt. A tam, dole, stál obrovský pes a vedle něj druhý.

“Deme do nich”, houkl Dolwen, “Nemrcoušský psi jsou zákeřný. O tom vim svoje”. Pořád ještě cítil starou jizvu, jež se mu táhla přes záda.

“Jo”, tasil Bašár-bej.

A vyběhli. Ale psi nečekali a obrátili se na útěk.

“To je zlý”.

“Hodně zlý”.

“Beru si levej břeh, ty si vezmi pravej”.

“Jo”.

“Vzburcuj každého, kdo je schopnej se mlátit. Sejdeme se v knajpě”.

“Jo”.

V hostinci to vřelo jako v úle. Otázky, zlobné výkřiky, odpovědi, kletby. Přísahy pomsty. Rozespálé obličeje, větrající pivo. Zbraně opřené v koutě. Bouchající dveře s každým nově příchozím. A nové otázky, další kletby.

“Posílíme hlídky”, křikl Myšilov.

“Tady dotaz!”, ozval se Beryl Sekera, “Neměli bysme sestavit nějaké útočné oddíl?”.

“Je noc”, zavrtěl hlavou Lúin, “Venku je tma jako v pytli”.

“A co jiný lidi? Lidi doma. Nejsou v

nebezpečí?”, padl další dotaz.

“Hlídky by měly obcházet vesnici zvnějšku”.

“Jasně”.

“Dolwene, Bašár-beji... Děte radši už vartovat”.

“Jo”.

“Jsou nějaký další dobrovolníci?”.

“Co říkal ten druidskej?”.

“Jestli tu nejsou nějaký dobrovolníci...”.

“Jo, to jo”.

“Já, já se hlásím”.

“Dobře. Další?”.

“Jeremiáší, roztoč pivo. Asi to bude dlouhá noc”.

“Jo, už jdu na to”.

“Nepřekřikujte se! Je tu někdo další?”.

“Von někdo viděl nějaký další?”.

“Ne! Dobrovolníka do varty sháníme!”.

“Tak já třeba. Já”.

“Máš žitnou, Jeremy? Aha... tak jednu poctivou... a rovnou dvojáka”.

“Neřvěte tolik!”.

“Kdo se to hlásil?”.

“Já...”.

“Ty?”.

“Ne, von”.

“Skvěle. Chlapi, vemte to po vrstevnici z druhý strany nad vesnicí, jo?”.

“Jo”.

“A chlapi...”.

“Co?”.

“Žádný hrdinství, jo?”.

“Jo”.

Rozlétly se dveře do lokálu a v nich stál Dolwen.

“Ne, neříkej to!”.

Dolwen mlčel a třesl oči. Ale řekl to Bašár-bej, jehož ježatá hlava vykoukla za barbarovými rozložitými zády.

“Kurva!”.

Chvilí bylo ticho.

“Kurva!”, houkl znovu Bašár-bej, “Myšilove! Něco se u tebe doma děje! Něco moc zlého!”.

Druid zesinal. Jeho stavení bylo plné domácích zvířat, ale žil tam s ním jeho desetiletý kmotřenec Melatar Vrant.

“Ne!”.

Všichni, kdo měli po ruce zbraň, se vyřítili na náves. A už to slyšeli. Z dálky od Myšilovova domu se rozléhal divoký ryk vepřů.

Byla to podivná smečka. Kostliví psi

doplnění o několik Myšilovových, kteří odhalili pysky a vycenili zuby. Stejně tak cenili zuby i druidovi vepří a pohled měli nepřítomný. A za nimi obklopen zcepenělými kozami se ze strany na stranu kýval malý Melatar Vrant a divně se usmíval. Nurnští se zarazili.

“A do prdele!”, sykl Lúin Nórienský.

Klabzej Myšilov nebyl schopen slova.

Melatar Vrant vycenil zuby a nenávisně zasyčel.

“My prostě musíme, Klabzeji...”.

“Musíme je to...”.

“Já vim...”.

Kozy nastavily rohy a nemrtvé stádo vyrazilo na zteč. Nurnští ale nebyli na pochybách, že veškeré ohledy musí jít stranou. Tady šlo o životy živých. Došlo k řezi, po které Myšilovův dům pozbyl všech obyvatel, kromě samotářského majitele.

“Vodřízněte někdo tomu Melchizedechově sirotkovi hlavu vod těla, aby náhodou ještě nevstal!”.

“Otočte ho někdo, ať se na to nemusí koukat...”, pohodil Kutouš Králík hlavou k druidovi.

“Klabzeji, můžeš se, prosím tě, otočit?”.

Po zbytek noci byly hlídky ztrojeny. V hostinci U hrocha bylo zřízeno bojové ležení, pro děti a ženy Jeremiáš vyklidil sklepení. Sklep se stal nejbezpečnější a nejhledanější částí vesnice. Pro každého, kdo byl schopen boje, byl připraven lokál a kuchyně. Stoly a židle liscannořané vynesli do patra a po podlaze rozložili houně. A nad ránem občanské hlídky oznámily, že nebývale zhoustla mlha, a proto byly okamžitě staženy. Pozorovatelnou obyvatelé zřídili v horním patře hospody.

Jeremiáš Čipera dřepěl na podlaze, opíral se o sud a četl v zaprášené knize.

“Že máš náladu na čtení”, usmál se Rien Gwardit.

“Ale to nejsou pohádky”.

“Ne?”, zeptal se se zájmem Trindindolan.

“Ne. To je moje stará kouzelnická kniha”.

“Aha. Ty seš kouzelník, krčmáři?”.

“Bejval jsem, bejval. A mám pocit, že

bych si měl osvěžit paměť. Bude se to nejlépe nejspíš hodit”.

Naria Moskytová roznášela mezi sousedy horký odvar říznutý rumem a Pamilla Nórienská s Grimel Chinskou ohřívaly uzenky ve vodní lázni.

“Máte křen, Jeremiáši?”, zeptala se Grimel Chinská.

“Ale jo. Měl by tam bejt vzádu na polici v bedně”.

“A strouhadlo?”.

“To už jsem neviděl dlouho...”.

“Nesu hlášení!”, objevil se na schodech

Beryl Sekera, “Mlha se pomalu zvedá. A nikde ani noha...”.

“Dávej bacha s tou sekerou, čoveče, to si jí nemůžeš někam vopřít?”.

“Vopřít? Nevidíš ten bordel tady? Už bych jí nenašel...”.

“Dáš si horkej odvar, Beryle?”, zeptala se Naria a nabídla plecháček.

“Ne... počkej.... to hezky voní...”.

“Je v tom rum”.

“Jasně, že si dám”.

“Holky, podťte mi některá pomoct”, ozval se dívčí hlas ze sklepa, “Malej Burbun se tady zkadil a nevím, kde má mámu...”.

“Černá Maja je někde nahoře”, odvětila Naria, “Ale počkej... vždyť Burbunovi je už sedum...”.

“No, prostě se zkadil, no...”.

Potom se zatřásla země. Lokál ztichl. Lidé poslouchali. Ozvala se další rána a další. Vždycky před ořesem to tak trochu hvízdlo. A potom to bouchlo někde docela blízko.

“Kurva!”, zařval Dolwen.

“Hoří radnice! Lidi! Hoří radnice!”.

A opravdu. Dům, terému se říkalo radnice, dům paní Erinské stojící na dosah od hospody hořel jasným plamenem a skrze dým se jako bezzubé čelisti cenily pobořené zdi. A potom dopadla další koule a explodovala.

“Vostřelujou nás! Voni nás vostřelujou!”.

“Nesu hlášení!”, zjevil se na schodech z patra trpaslík Beryl Sekera, “Vostřelujou Liscannor a mlha se zdvihá”.

“Všechny ženský a děti okamžitě do sklepa!”, zařval Kutouš Králík.

“Ale tam je Burbun...”, ohradila se Naria Moskytová.

“Zas tak velkéj není, aby ses tam k němu nevešla...”.

“Jenomže on...”.

“Bež dolů. Tady je to nebezpečný. Vezmi si to tam, holka, na starost”.

Naria ohrnula nos, cukla hlavou a nakvašeně odešla.

“Teď to bouchlo u Chinskejch!”.

“Nel!”, zaštkala paní Grimel.

“Ale jo! Myslím, že byste radši měla jít taky do sklepa, dámo. Tahle hrůza rozhodně není pro vás k vidění”.

A hrůza to skutečně byla. Pohled z okna pokoje číslo jedna i z pokojů jiných odhalil apokalyptický výjev. V místě, kde stávala nora Arkusse Dettora, zela černá jáma. Jeden z domů Dyniho Longodona se proměnil v doutnající trosky

a z výstavního stavení Beryla Sekery čnely k obloze jen obvodové zdi. A právě teď přilétla střela a stavení Griffina Linfalase zahallil dým. Na louce na protilehlé straně linie zřícenin, až daleko u lesa, stála řada válečných strojů, obávaných katapultů. A kolem nich se to černalo hemžícími se postavami.

“Jsou tam katapulty!”, zaječel Bašár-bej, “Musíme je zničit, jinak to neskončí!”.

Tvář Lúina Nórienského měla barvu křídý.

Bum! Podlaha hostince se zatřásla.

“Bouchlo to u krollů! U krollů to bouchlo!”.

“A dost!”.

Už bylo jedno, kdo je Nurnský a kdo pouhý Liscannořan. Rozdíl se smazaly. Stačilo, když měl člověk něco do ruky a ždíbet odvahy. A je pravda, že v této obci nebylo malomyslných. Nebylo vůdců ani podrízených. Bylo to živelné. A takto horečnatě vzniklé uskupení, kde každý byl roven druhému, vyběhlo na návěs a s šileným pokřikem hnalo se loukou na zteč. Byl sveden boj o válečné stroje, které dál ostřelovaly kdysi malebné údolí, a jejich střely bortily další a další stavby. Byl zasažen dům Attrien Moskytové a další střely pobořily rozsáhlé stavení Rugornských. Potom detonoval dům Kutouše Králíka.

Boj o válečné stroje trval až do večera, liscannořané zvolili taktiku opakovaných výpadů, odnášeli raněné, aby ti byli ošetřeni a v nových a nových vlnách se vraceli. Teprve navečer byly stroje dobyty a zničeny a s nimi byla rozprášena horda ghulů a zombií. Jenomže liscannořanům bylo zřejmé, že rozhodující bitva teprve přijde, protože Kloga, rohaté monstrum, ještě vyčkávalo na svůj čas. V šefícím se dni Liscannor připomínal ves duchů.

Obyvatelé se na noc stáhli zase do hostince, který zázrakem stál dosud pevně a nezasažen. Byli ošetřováni zranění a počítány ztráty. A tehdy se přišlo na to, že je pohřešován hamilcarský dřevorubec.

“Zmizel Olaf Dřevořez, starosto...”.

“Viděli jste ho někdo padnout?”.

Druzi krčili rameny. Ale vědělo se, že Olaf šel na zteč a hrdinně se bil, avšak jeho smrt si nikdo nebyvavoval. Nutno říci, že tělo nebohého Olafa Dřevořeza se nikdy nenašlo.

“Pan Gwardit je na tom hodně zle”, oznámila Naria Moskytová.

A opravdu. Rien Gwardit poté, co byl skolen v bojové vřavě nepřitelem, ještě nepocítl. A nepocítl ani následujícího dne a jeho tělo bylo chladné, orosené. Avšak dýchal. Zaplať božům

dýchal.

“Odneste ho někdo do sklepa. A holky, starejte se o něj jako o nemluvně. Je to hrdina...”.

K rozhodující bitvě došlo následujícího dne po polednách, kdy přišlo varovné hlášení z pozorovatelný, že u hřbitova se srocuje obrovský hrozen nemrtvých. Pravda, boje probíhaly i přes den, ale jednalo se o víceméně malé a nahodilé skupinky, které zřejmě měly udržet obyvatele Liscannoru v defenzivě.

“Srocujou se u krchova!”, křičel Dolwen, “A je tam, kurva, to vobrovský hovado s vidlema!”.

“Kloga!”.

Bylo jasné, že dnešního dne se bude umírat, ale zbědovaní obyvatelé byli vcelku zajedno, že každý musí bez výjimky přinést osobní oběti, ať to stojí, co to stojí.

“Musíme na to jinak!”, ozval se Menhorian Blathel, “Musíme zabít toho Rohatce. Pak se snad nemrtví rozpadnou v ničím neřízenou masu... a dost možná i doslova...”.

“No jo, ale jak to udělat?”, chytil se za hlavu Myšilov, “Dyť jsme všichni na dně se silama!”.

“Já bych to zkusal”, řekl Kutouš Králík.

Představa malého hobita krácejícího vstříc černé mase nepřátel by byla za jiných okolností tragikomicky směšná. Ale nikdo se nesmál.

“Blbost...”.

“Já bych to přesto zkusal”, trval na svém hobit, “Mám takový boty. Kouzelný botičky. Umim s něma lítat”.

Znělo to sice šileně, ale ne nesmyslně.

“A co tam uděláš?”.

“Vyklopím na ně vejbušniny”.

“Nevim, jestli to ještě funguje, mám to dlouho a sklep je dost vlhkej”, řekl omluvně Jeremiáš a opatrně položil na stůl dvě rzivé bomby. “Já! Já mám!”, přihlásil se Getd Ruindorský.

Na hospodském stole se vršila hromádka nebezpečně vyhlížejících trřaskavin. Beryl Sekera dal k dobru dvě ošuntělé mošny. Lúin je opatrně nacpal a pomohl je na Kutouše navěsit. Kutouš Králík vyhlížel skutečně nebezpečně.

“Teď ješ hotová živá bomba”, zkonstatoval Jeremiáš, “Tak hlavně vopatrně, jo?”.

“Já vim...”.

Dolwen Mukurský otevřel dveře. Kutouš Králík se vypotácel ven, něco zamumlal a pomalu se vznesl.

“Už letí!”, zatleskal Beryl Sekera. Sousedé sledovali černou tečku na obloze, kterak se snesla nad hřbitovem a vysypala útroby mošen. Onedlouho se ozvala detonace.

“Moc jim to neuškodilo!”, řval mocně Bašár-bej, “A začínají se hejbat!”.

Kutouš Králík přistál ve dveřích.
“Ta svině se ani nezapotácela! Podejte mi kuši!”.

“Na...”, řekl Beryl Sekera.
“Ne! Mojí kuši! A moje šípy! A, kurva, rychle!”.

Hobit byl úplně rudý vzteky. Na své šípy spoléhal. Jejich hroty byly potříené rozličnými jedy vlastnoruční výroby. Na své jedy byl hobit pyšný, v jejich účinky věřil. Dával jim různá jména, třeba Králíkova pomsta.

“Za knedlíkový nebe!”, zařval hobit, zahrozil pěstí a znovu se vznesl.

“Co budeme dělat, když to nevyjde?”, otázala se s obavami Attrien Moskytová, která nevydržela nečinně čekat ve sklepech.

“To teda už opravdu nevím”, odvětil Klabzej Myšilov.

Kutouš Králík znovu vpadl do dveří a mrštil kuší o zem.

“Nepůsobí to na ně! Vůbec to na ně nepůsobí!”.

Jeremiáš Čípera vyjmul z police omšelou knihu ve vybledlé červené vazbě s motivem dobrodruha a draka a nalistoval stranu osmdesát sedm.

“Nemrtví. Tyto bytosti jsou po smrti... v normálních podmínkách by zůstali mrtví... byli oživeni... jiným nepřírozeným způsobem...”.

“To ví přece každý!”, zaštkal Getd Ruindorský, “Nemrtví páchnou a hejbají se!”.

“Co to čte?”.
“Příručku dobrodruha po temnejch zákoutích světa...”.

“Tady to je!”, přeskočil hostinský na další odstavec, “Neúčinkují na ně věci, které účinkují na živé tvory... a na mysl... Nevydávají žádný zvuk...”.

“To je nám platný jako mrtvému fusekle”.

Menhorian Blathel se zahloubal.
“Nemáte ještě někdo nějaký prsteny? Mám na mysl magický...”, zeptal se.

“Všechno už je vyplácáný...”.
“Já mám dva po manželovi”, řekla Attrien Moskytová, “Na osobní ochranu”.

“Položte to sem, pani”.

Attrien Moskytová bez řeči stáhla šperky

ze štíhlých prstů.

“Já taky něco mám”, ozval se Beryl Sekera, “Něco málo...”.

“Jak to?”.
“Šetřil jsem si na pozdějc...”.

“A Gwardit přece má. Bezvládnej Gwardit! Stáhněte z něj všecko. Stejně je v mrákotách...”.

Kutouš Králík byl vybaven bezmegy magické podstaty, vzešlými z občanské sbírky, a vydal se na svou poslední cestu.

“Pane Králíku...”, špitla Naria Moskytová.

“Copak, děvče?”, zarazil se v zárubních.
“Sešlu na vás zaklínadlo... Urychlovací...”.

“Hodná holka...”.
“Kurva!”, zaryčel z vartoviště hluboký hlas Dolwenův, “Valejí se dólu! Valejí se na nás!”.

Kutouš Králík se klouzavě snesl nad pomalu se hýbající masu. Ten shluk potácivých těl připomínal černý ševelivý potok, jenž stékal stezkou od hřbitova směrem k prvním domům vesnice. Z té výšky shlédli liscannorské dýmající ruiny. Rozsah škod zdál se být ještě větší, než se předpokládalo. Hobitův dům byl srovnán se zemí a s ním vzala za své část vinohradu. A to ani nemluvě o pobožené škole a znesvěceném hřbitovu, který působil dojmem čerstvého oraniště. To jej rozezlilo a soustředil se jenom a pouze na Klogu, temné stvoření hýbající se na svalnatých údech ve středu šiku a zlobně mávající posvátným vidlím. Pan Králík se potřeboval dostat níž, blíže Rohatci. Byl si vědomý, že účinek bezmegů, jimiž měl poseté ruce, vyšel naplano. A tak se snesl ještě níž, ještě kousek, a tehdy na něj Kloga upřela svou pozornost. Černě se zablesklo.

Dolwen pomalu sestupoval po schodech do lokálu a odevzdaně upustil meč.

“Kurva!”.
“Hobit je mrtvej”, doplnil barbarův strohý popis vyhlídek Bašár-bej, “Z hobita je škvarek. Škvarek, chápete?”.

“Tak to už nám nezbývá, než jít na zteč a padnout...”, řekl odevzdaně starosta obce.

“A co bude se ženskéjma? A s dětima?”.
“Nebo můžeme spáchat hromadnou sebevraždu...”.

“Počkejte”, ozval se mladý Menhorian, “Ještě je tu jedna cesta...”.

“Je konec, Menhoriane”, odvětil zdrcený Klabzej, “Prostě konec! Smř se s tím”.

Lúin Nórienský si začal utahovat pásky

na zbroji.

“Co děláš?”.
“Jdu padnout jako chlap...”.
“Ale opravdu tu je ještě jedna cesta...”.

Ten prsten...”.

“Jakež zase prsten? Všechny prsteny jsou navěšený na nebohým Králíkovi”.

“Prsten od Sadula Korčavce. Hroten”, odvětil kouzelník, “Prsten, co měl chránit malýho Krouka před Klogou... Prsten, kterej má prý moc ji zničit...”.

“Ty ho ještě máš?”.
“Mám...”.

Nepochopitelnou shodou náhod se prsten nestal součástí dělení kořisti, a tak nebyl ani zpeněžen. A Menhorian Blathel drahocenný šperk vyňal z kapsáře pod pláštěm a nasadil si jej na prst. Druzi na něj hleděli, neschopni slova. Kouzelník se stal jejich poslední nadějí.

“Jdu to vyřídit”, řekl skromně, “Kdybych se nevrátil, vzpomínejte na mě v dobrým”.

A potom zamumlal formuli a zmizel.

Hroten musil být naditý obrovskou mocí. Rohatec se náhle zapotácel a křečovitě rozhodil paže. Potom se zhroutil a posvátné vidlí padlo do shluku služebníků. O kus dál se zhmotnil Menhorian Blathel, aby vzápětí zase zmizel. A v tu ránu, kdy Kloga padla, rozpadla se i formace nemrtvých, shluklý hrozen, do neuspořádaných skupin, které pozbyly jednotného cíle. Byli ovládáni temnou silou, a když se nečistě pouto zpřetrhalo, stali se bezcílnými ubohými tvory ze záhrobí. Někteří se počali rozpadat. Kloga také.

“Dokázal to!”, zajásal Klabzej Myšilov, “Von to dokázal, kluk jeden ušatej!”.

Hostinský lokál propukl v jásot. V bouři veselí. V bezbřehou euforii.

“Ještě nás čeká práce!”, zaburácel Lúin Nórienský, “Je nutný to vyčistit!”.

Ti, co měli ještě nějaké zbytky sil, vyběhli za válečníkem dobíjet zbytky nepřátel. A dobýjeli s odhodláním a vervou. Měli proč. Menhorian Blathel jim totiž dal něco velmi důležitého. Dal jim naději.

Poslední nemrtvý v liscannorském okolí byl zneškodněn osmnáctého hodovanového dne nad ránem.

Opravy

Těla nemrtvých byla odtážena a spálena na velké hranici připravené na zničeném pozemku Krubroka Krouka. Mezi spálenými bylo i tělo

Melataru Vrantu a hospodářských zvířat, prostě všechny ostatky, jež prošly konečnou přeměnou. Spáleny byly i válečné stroje. Z hranice stoupal dým několik dní.

Den po zničení Klogy konal se pohřeb hrdiny bojů, hobita Kutouše Králíka. Jeho tělo bylo spáleno a popel uložen na hřbitově. Pamilla Nórienská, nebožtíkova snoubenka, se nervově zhroutila. V době Králíkova skonu měli osm dní před svatbou.

Po několika dnech vážného stavu se k radosti obyvatel z bezvědomí probral elf Rien Gwardit. Na poslední události si vůbec nevzpomínal a paměť se mu vracela jen velmi pozvolna. Jevil se být tělesně velmi slabým a zůstal upoután na lůžku v obětavé péči manželů Číperových. Dlouhý čas trvalo, než pan Gwardit nabyl dřívějších sil a z rozbitých střepů vědomí poskládal znovu svůj život do uceleného jednotitého obrazu.

Z peněz, získaných prodejem Hrotenu a posvátného vidlí a samozřejmě s přispěním obecní pokladny, byly financovány velmi nákladné práce na obnovu obce. Tyto náklady se vyšplhaly do závratné výše, a tak ruiny domů v minulosti neobývaných nechal starosta obce srovnat se zemí.

Rhynn Rugorský, do té doby povaleč, který při ostřelování vsi přišel o část domu, si našel práci v Nurnu. V tamním hostinci U supího pařátu se stal nočním vyhazovačem.

Rollanda Rugorská, majitelka hostince U hrocha, tento podnik za rozumnou cenu odprodala krčmáři Jeremiáš Číperovi. V jejím nečekaném rozhodnutí hrál zřejmě podstatnou roli Jeremiášův příkladný a obětavý postoj během nedávných událostí.

A za tentýž postoj při záchraně Liscannoru starosta udělil Menhorianu Blathelovi občanství.

O šestnáctém přednovoroku do již částečně opravené vsi dorazila kolona krytých vozů. Na kozlících a pod plachtami se tísnili hobiti, členové širokého příbuzenstva Kutouše Králíka z Veseleho kopečku. Přijeli na vlastní oči shlédnout jeho dům, vinohrad a novomanželku. Záhy však seznali, že dům ani vinohrad nestojí, Pamilla Nórienská je nesezdaná a nervově zhroutená a Kutouš, jejich drahý milovaný Kutouš, že blaženě dlí v knedlíkovém nebi. Překvapeně příbuzenstvo na druhý den nechalo U hrocha Gwardit, avšak při chůzi se musel opírat o lakovanou hůlku. Jeho krok byl totiž stále nejistý a vrklavý.

Ale svatba přeci jen byla. A hned dvě najednou. Mukufan Bašár-bej pojal za ženu Malinu

Březinkovou a Luncius Nórienský si vzal Swiannu Bělomorkovou. Oddal je starosta Myšilov, snad nejšťastnější osoba ze všech, který vedl obřad dle starých druidských tradic.

“Necht’ tyto dva mladé páry provází Veliký Smrnek na všech cestách!”, poželhal novomanželům.

A všechno zase bylo jak má být.

Přepadení a krveprolití v Liscannoru

Dwany Růžička

Přednávěm do Liscannoru vpadli zloději koní se záměrem krást. Přepadení Liscannoru. Jak rouhavě to zní, vždyť vesnici každý dobrodruh pokládá za oázu klidu a pohody, a přitom v dějinách obce došlo k několika násilným událostem. Nyní se je na pár řádkách pokusím shrnout.

K prvním přepadení Liscannoru došlo tři roky po jeho založení, roku 1023. Tehdy přepadla teprve pučící vesničku tlupa armidenských žoldáků. Nejprve napadli dům slavných reků Jacoba Rugorského a Halka Erinského a požadovali po nich, aby s nimi odjeli. Když je však vojáci začali urážet a brát jejich majetek, postavili se Nurnští hrdobci na odpor a došlo ke krutému boji, v němž byli zajati. Jacob a Halk byli spoutáni a uvrženi do klecí, ostatní obyvatelé obce vidě zajetí předních hrdinů družiny šli raději dobrovolně. Tímto přepadením začala výprava do prokletého Armidenu, kde padlo mnoho dobrých mužů.

Další útok na Liscannor se odehrál roku 1031. Tehdy do obce dorazil statný a zlý huorn, jemuž druid Sarim Gorúdyjský zahubil pána, pročež hledal pomstu. Spletl si však cestu a místo na druidovu samotu dorazil do Liscannoru, kde počal nevybíravě útočit na každého, koho spatřil. Celá vesnice se semkla, nováčky po boku veteránů a starousedlíků vyrazili do útoku, až z huorna zbyla jen hromada starého dřeva na podpal. Jen přízní bohů se dá děkovat za to, že žádný z obránců nepoložil život, neboť huornovy větve zle pochroumaly několik občanů.

Pohnutý rok 1033 s sebou přinesl další krveprolití. Tehdy se strýjci neblaze proslulého Mondragonského atentátu sjeli do Liscannoru, aby zde uráželi obyvatele a vysmívaly se vdovám, jejichž muže podle zavraždili. Trojice zlosynů pánovitě obsadila lokál U hrocha a nestřídmě se opíjela, když tu se ve dveřích objevil trpaslík Páin Nórienský, jehož měli za mrtvého. Ten dřevorubeckou sekou

bez milosti pobil všechny vrahy přímo v lokále, a jejich rozsekaná těla později naložil na trakař a rozházel po blízkém lese jako potravu pro divou zvěř.

Hned napřesrok došlo k další násilné příhodě, byť tentokrát se týkala jen jedince. Družina byla najata dvěma lidmi na jakousi práci, jenže nikdo netušil, že jeden z nich chce podvést jak družinu, tak svého společníka. Družinici se rozdělili na několik skupin a konkrétně Krochta Moskyt, tehdy družinový nováček, měl samostatně kamsi odjet. K tomu ale nedošlo, neboť byl přímo ve svém pokoji v hostinci U hrocha přepaden, načež byl odvečen a žalován. Naštěstí se banditům nepodařilo zajmout celou družinu a po útoku na jejich doupě byli zajatci osvobozeni a zlosynové pobiti.

Psal se rok 1039, když došlo k další nepříjemné události. Tehdy do Liscannoru mířil posel s nabídkou práce pro Nurnskou družinu, avšak byl pronásledován nepřáteli, kteří mu chtěli v najmutí družiny zabránit. Do obce posel dorazil uprostřed noci a shodou okolností zabochnal na dveře Tanrise Álfheimského, který ho ukrýl ve svém domě. Do toho vzápětí vtrhli tři ozbrojenci, ale elf je všechny vyřídil. Hluk boje probudil další obyvatele vesnice a došlo k boji s útočníky, kteří vpadli do několika domů ve snaze najít posla, nebo také rabovat. Jakmile se probuzení občané dali dohromady, neměli proti nim však útočníci šanci a byli nelitostně pobíjeni. Situace se změnila, když se na návis objevil drak a začal pobíjet obránce a bořit domy. Naštěstí se ukázalo, že je to pouze klamná iluze, které někteří hrdinové podlehli. Skupina kolem Krochty Moskyta, liscannorského starosty, však iluzi odolala a zaútočila přímo na velitele útočníků. Ti ve snaze spasit holé životy otevřeli jakýsi portál, kterým prošli neznámo kam. Drak zmizel spolu s nimi a ostatní obyvatele šálení smyslu po chvíli opustilo. Nurnská družina se pak vydala na výpravu, která skončila potrestáním strýjců tohoto útoku.

Roku 1044 byli dobrodruzi právě na výpravě, když do vsi přišli lupiči a vyloupili dům Krochty Moskyta a Griffina Linfalase, tehdy patrně nejbohatších občanů. Ve stejné době byl vyloupen také dům Aedda Ruindorského v osadě Vranigost. Naštěstí se přepad obešel bez většího násilí a došlo jen k výhrůžkám a spoutání manželé postižených. Když se dobrodruzi o této události dozvěděli, vyjeli po stopách loupežníků a skutečně na následné výpravě získali většinu svých věcí zpět, a navíc slušnou kořist.

V roce 1047 zavítal do Liscannoru jistý Noarei Rámek, verbíř žoldáků z Hamilkaru. Ten najal Nurnskou družinu k práci na likvidaci jistě

školy zabíjáků, která byla trnem v oku hamilcarských úřadů. Noarei zůstal přes noc v hostinci U hrocha, a právě z toho důvodu byl na hostinec veden noční útok. Skupina postav vtrhla do hostince a zaútočila na pokoje, kde hledala právě pana Rámka. Mnozí však našli jen k obraně připravené dobrodruhy, které probudil hluk vyráženích dveří. Došlo k potyčce, při níž několik útočníků zahynulo, zbytek však splnil svůj cíl, a sice lapení Noarei. Jelikož o nic dalšího zlosynům nešlo, i s uneseným Rámkem kvapem opustili vesnici. V noci nemělo pronásledování smysl, takže se dobrodruzi po stopách nevídaných návštěvníků vydali až ráno. Našli však jen zmučené tělo verbířovo. Vrahům se podařilo zmizet a není jasné, zda byli mezi těmi, které později Nurnská družina pobila na výpravě, ale je jisté, že zabitých nebylo málo a škola zabíjáků se stala minulostí.

Následujícího roku vpadl jakýsi úchylný kroll do liscannorské obecné školy, zajal vyučujícího Rhandira a děti a požadoval za ně výkupné. Malému Allenu Moskytovi se podařilo uniknout a zburovat rodiče. Rozzuření dobrodruzi pak zločince bez jakýchkoli ztrát na životech zajali a posléze popravili oběšením v blízkém lese.

Ještě téhož roku došlo k další násilné události v hostinci U hrocha, byť tentokrát padá spíše na vrub starousedlíkům. Hostinec navštívila tlupa cizích dobrodruhů, kteří se začali nezřízeně opíjet. Došlo ke sporu mezi cizím krollem a Burbbagem, občanem liscannorským, který si oba krollové vyšli vyříditi před lokál. Burbbag prohrál, načež zburoval vesnici, že ho cizí ozbrojenci zmlátili. Starosta Krochta Moskyt tedy vyzval cizince k odchodu, ale ti se mu vysmáli. Došlo k bitce, která by se dala téměř nazvat obyčejnou hospodskou rvačkou, nebýt krolla Burbbaga, jenž si přinesl svůj masivní palcát. Touto zbraní nemilosrdně zabil tři nepřátele. Starosta Moskyt však celou věc ututlal a mrtvolky byly odvezeny do lesa, kde byly pohozeny, takže Burbbag nebyl za vraždy nijak potrestán.

Roku 1051 nedošlo k přepadení vsi jako takovému, ale přesto by se tehdejší událost dala nazvat útokem. Přes poštovní úřad totiž Nurnské družině přišla podivná zásilka. Po jejím otevření se ukázalo, že jde o důmyslnou bombu, která naštěstí selhala. V případě výbuchu by vesnice jistě byla strašlivě poškozena. Nurnští se vydali po stopách zásilky, a ty je dovedly až k odeslateli, úchylnému Bukvoji Draplákoví, který v Liscannoru kdysi žil, mimo jiné strýjci Mondragonského atentátu. Není třeba dodávat, že tento vřed na tváři světa byl bez milosti popraven.

K tragédii došlo roku 1057, kdy byl ve svém pokoji v hostinci U hrocha sprostě zavražděn

Joachalent Sallent, starý pán, který tam byl ubytován na obecní náklady za svou pomoc družině. Stařík však dokázal svého vraha těžce zranit, takže ten daleko neutekl a byl družiníky, kteří se vydali jej stíhat, nalezen mrtev. Po pohřbu nebožehého Joachalenta se Nurnská družina vydala splnit jeho závěť do divoké východní říše Mukur. Výprava byla úspěšná, a ať vyslal zákeřného vraha kdokoli, jistě tohoto činu trpce litoval.

K zdaleka nejhoršímu útoku na Liscannor došlo roku 1059. Nejprve byla obec obsazena několika desítkami hamilcarských žoldáků, kteří se chovali jako doma a dokonce se pokusili zavraždit starostu Klabzeje Myšilova. Nakonec odtáhli, ale ve vesničanech, a především ve starostovi, zanechalo jejich chování, za které nebyl nikdo potrestán, dosti hořkou pachutí. Ale to nejhorší mělo teprve přijít. Došlo totiž k událostem spojeným s jistou Klogou, démonickou matkou Krubroka Krouka. Nejprve se skupina nemrtvých objevila ve sklepení domu Kutouše Králíka, Krubrokovra vraha. Pokus malého hobita unést se však nezdařil, nicméně následující den byl Králík unesen cizím elfem, a propuštěn byl až po dlouhém vyčerpávajícím výslechu. Onen elf pak začal řádit na liscannorském hřbitově, kde oživoval nemrtvé. Ti byli rázným útokem liscannoranů z hřbitova rychle vypráskáni, ale elf unikl. Tehdy se občané rozhodli neustále držet občanské hlídky. A to se skutečně vyplatilo, neboť jednoho dne se kolem stavení Krubroka Krouka objevila horda nemrtvých vedených obří obludou s rohy a vidlemi v rukou. Po krutém boji liscannořané nemrtvé odrazili, ale pekelný tvor unikl do jakési pukliny v zemi. Tu pak dobrodruzi zasypali, načež odjeli do Hamilkaru, kde hodlali nalézt odpovědi na liscannorské události.

Příliš odpovědi Nurnští nedostali, nicméně přesto po návratu z Hamilkaru pokládali celou věc za uzavřenou. To se změnilo, když hrobník Dolwen Mukurský potkal na hřbitově několik zombií. Snadno je vyřídil, ale znovu byly zavedeny občanské hlídky. Ani ty však nezabránily napadení Liscannoru obrovskou hordou nemrtvých vedených Klogou. Jejich armáda měla dokonce válečné stroje, které ostřelovaly vesnici a zničily či poškodily několik domů. Hrdinými útoky se nakonec občanům podařilo stroje vyříditi, ale to už byla část vesnice v plamenech. Několik domů bylo vyrabováno, přičemž zahynul mladý Melatar Vrant, a po smrti byl navíc proměněn v odpornou zombii. Přes hrdinství obránců nemrtvých jakoby neubývalo, a tak se udatný Kutouš Králík pokusil vyříditi samotnou Klogu, ale byl její černou magií zákeřně zabit. Situaci zachránil Menhorian Blathel, který pomocí jistého mocného prstenu dokázal Klogu skutečně zlikvidovat a nemrtvá horda se po

její smrti rozpadla. Tak byl odvrácen nejhorší útok, který hrozil zničit celou vesnici.

Od té doby Liscannor nerušeně vzkvétá a všichni obyvatelé doufají, že se mu nadále budou všechny zlé události vyhýbat.

Tajný deník: 1077

Jorchen Kierke

Chladen 1077

Je to tady! Toužebně očekávaný list z Blahoslavené říše našel si cestu skrze bídná, nepořádná a chobotnicoidní chapadla spleťtých tenat úřadu, jenž si říká Gwendarronský poštovní, až k vrátkům mého rustikálního elfského domu. Ano, ano, ano! Byl to on, list od přítele Zarna Hadrigerna, psaný na skvostném papíře, opatřený pečeti s nezaměnitelnou runou. Runou T. Utíkal jsem do útrobu domu jako malé dítě, a jako dítě skotačil a jako dítě výskal. A potom, roztopil jsem v krbu a otevřel láhev vína a dlouho laskal se pohledem na ten skvostný list, vonící dálkami. Byl jsem všecek rozechvělý. A potom jsem jej otevřel jako svátost.

Ano, ano, ano! To, v co jsem ani nedoufal, stálo tam fialové na bílém. Slova psaná fialovým inkoustem chrlila se z listu ven a celého mne zaplavila. Ano, není pochyb! Já, hraničník Jorchen Kierke, byl jsem pozván! Byl jsem pozván do Blahoslavené říše na důležitou návštěvu, návštěvu za důvěrným elfským přítelem Zarnem Hadrigernem, a tak trochu i návštěvu úřední. Tedy svým skromným způsobem. Toho večera jsem se opil, nejprve štěstím, potom vínem.

Věc nebylo záhodno úspěchati, a začal jsem se tedy připravovat na svou Cestu. Cestu tam. Liscannor opustil jsem v půli chladna. S nikým jsem se neloučil - nebylo s kým podělit se o mou radost, mé tajemství. Prostě jsem se vypařil, tedy vlastně vypařím. Tajný deník totiž zůstane doma. Žasnu sám nad svým nenadálým štěstím, žasnu nad tím, jak jsem to dokázal! Žasnu nad sebou samým! Žasnu nad Nimi, že si mne všimli! Prostě žasnu...

Ano, ano, ano, ano!

Potíž první - deník. Nesmím si s sebou vzít deník. Není to úplně přesně řečeno - mohu s sebou mít deník, ale nesmím si do něj zapisovat, ani kreslit. A jelikož je deník popsán, mohl by mi být zabaven, i pokud bych si Tam do něj nic nového nezaznamenal. Beztak jej nepotřebuji - nemusím se

přeci deníku svěřovat, když se budu svěřovat jiným. A myšlenky si nesu v hlavě. Jenom je musím urovnat, utřídít. Abych byl věrohodný, až budu podávat svědectví.

Potíž druhá - nesmím navštívit Hraniční sbor, konkrétně skupinu Holá strž. Nerozumím tomu. Ale bezvýhradně se podřídím.

Ale co jsou takové potíže, co jako mouchy znamenají a jako mouchy bzučí? Nic. Jsou podružné, nicotné, jepičí. Tedy nejsou, neexistují. Já existuji! Existuji, ale cítím, že moje existence je střízlivě malá. Cítím totiž trochu strach. I když ani to není přesné. Respekt je to, co cítím. Respekt, který mě trochu mrazí v zátylku. Ale především pociťuji štěstí. A ještě takové občasně návaly horkosti.

Ano, ano, ano, ano!

Traven 1077

Dokázal jsem to! Byl jsem Tam! Teď jsem zpátky. Nurnští jsou pryč, Liscannor zmirá. Odjeli prý někam na jih. Jako doprovod nějaké wilfské delegace. Pevně věřím, že tam na svaté wilfské půdě nebudou zase páchat nějaká zvěrstva, k čemuž jsou ve své malosti poměrně náchylní. Výbuchů už bylo, myslím si, dost. Trochu mě mrzí, že tam s nimi nejsem - abych kontroloval jejich kroky a pozitivně je ovlivňoval. Abych je usměrňoval, duševně vedl. Ale jsem víceméně klidný. Arkuss Dettor, ten místní opilec, mi řekl, že výpravu vedl Worrel Sovák. Elf Worrel Sovák je můj přítel a pokud on velí, zvěrstvům zabrání, to jsem si jistý. Jsem zvědavý, až po návratu bude vyprávět, až mi dovolí, abych jej mohl čerpat. Worrel Sovák je nekonečný zdroj čerpání. Je jako zřídlo. Teď však zpátky k mé cestě.

Věděl jsem, že to nebude jednoduché, ale přesto jsem věřil, že ve svaté zemi naleznu ztracenou harmonii duše a načerpám sil pro další život mezi nečerpajícími a malomyslnými. Musím však konstatovat, že jsem se vrátil ještě vyčerpanější, než jsem Liscannor opouštěl. Bylo to dáno nečekanou podstatou mé činnosti na území Svaté říše, která se, jak jsem velice záhy poznal, stala ryze pracovní, a tedy především psychicky velice náročnou.

Vybaven doporučeními svého přítele Zarna Hadrigerna vstoupil jsem do Blahoslavené říše Trindindolské almemarskou stezkou. Je pravda, že takto putoval jsem značnou oklikou, ale jiné cesty do země harmonie a dostatku neznám a neměl

jsem v zámyslu se ztratit někde v divokých a nedozírných křovinách Iriu Váhes. Na pro mne již důvěrně známém překladišti poblíž Cimrithu mne již očekávali, přesto mé dokumenty byly podrobeny velmi důkladnému zkoumání. Nevvedlo mne to nikterak z míry, neboť vím, jak jsou elfové důslední. Po necelém dni stráveném v kupeckém táboře byl mi přidělen doprovod, voják říšské armády, který mne provedl skrze zakázanou oblast do sídelního města Vznesené rady, Trindindolu. Cestou jsme si rozprávěli, a já jsem s potěšením seznal, že jsem zde vítán a považován. Nedivím se. Jak jsem již zpravil svého přítele Zarna Hadrigerna, přinášel jsem osobní svědectví o působení Nurnských na území Wilfského království a událostech a zjištěních ohledně zrůdných armidenských snah o zneužití tamních odborníků na výrobu detonačních substancí, jakož i existence nezákonných pašeráckých a překupnických sítí. Byl jsem prostě plný závažných a důvěrných informací, kterých si Věční zřejmě cenili více, než jsem sám ve své přirozené skromnosti očekával. A jelikož jsem si stále třbil myšlenky, neměl jsem pochopitelně času nazbyt příliš se kochat krásami panenské krajiny, kterou jsme projížděli. Snad uvedu pouze tolik, že cestou potkali jsme dva obchodníky z řad nečistých. Nečisti jsou totiž, s patřičnými dokumenty ovšem a v omezené míře, do zakázané oblasti vpouštění, aby uzavírali obchody. V Trindindolu se obchoduje s ledascím, to je známý fakt, ale uvedu zejména obchod s trindindolskými zrcadly, do nějž je zapleten i bořimský rodák Vesta.

Ve městě jsem navštívil dům páně Hadrigernův a byl svěřen do jeho péče. Vlastně, Zarn Hadrigern za mne převzal osobní zodpovědnost, což bylo zpečetěno i vyřízením nějakých formalit, jichž jsem ovšem nebyl přítomen. A potom mne už čekala práce, práce a zase práce.

Musím přiznat, že Zarn Hadrigern za tu dobu, co jsme se neviděli, celý rozkvetl. Myslím si, že teď je skutečně šťastný. Z toho vyplývá, že já také. Bylo mi hned jasné, že za jeho proměnou stojí důležitost jeho poslání a z toho plynoucího postavení. Nevím toho mnoho, jen tolik, co mi řekl Zarn Hadrigern přímo či v náznacích, či co naznačili jiní, s kterými mne přítel během mé třítydenní návštěvy seznámil.

Zarn Hadrigern je totiž zasvěcen do veledůležitých věcí a plně se věnuje práci v Úřadu pro podporu Mea Torby, tedy tak řečené Vyšší rady. Pracuje jako první příručí vyšetřovatele, jehož skupina se zabývá problematikou tzv. Kortské otázky. Sestavují velice podrobnou zprávu o této věci a zpráva čítá v současné podobě již několik

objemných svazků. Ihned na druhý den po svém příjezdu stal jsem se takříkajíc součástí skupiny jako důležitý svědek a prvních čtrnáct dní svého pobytu v bělokamenném městě strávil jsem náročnou a vyčerpávající prací. Byl jsem vyslýchán, podstupoval jsem čerpání a pracoval na dobrozdáních k dílčím a nepochybně klíčovým tématům zprávy, s nimiž jsem byl oprávněn se seznámit a doplnit je podrobnostmi. Po čtrnácti dnech vyčerpávající mravenčí práce ztratil jsem na váze a můj psychický stav dal by se přirovnat stavu těžké ranní kocoviny, ale příprava zprávy, jak jsem pochopil, chýlila se ke konci. Byl jsem z toho velmi šťastný, protože jsem si myslel, že po zbytek pobytu budeme mít na sebe ze Zarnem Hadrigernem více času a budu se moci pod jeho průvodcovstvím porozhlédnout po krásách města. Nestalo se tak, protože Úřad pro podporu Mea Torby vyžádal si mne jinde a byl jsem povinován službě skupiny, zabývající se Wilfskou otázkou. Pro tuto skupinu již přítel Zarn nepracoval. Zbytek času, který mi byl v Zakázané oblasti vymezen, strávil jsem prací nad klíčovými tématy Wilfské otázky a úmorné hodiny a dny byl vyslýchán, čerpán a rozpracováván v tomto směru. Připadal jsem si jako useň na hobze. Není divu, že když jsem znovu almemarskou stezkou mřel ven ze země, neměl jsem na jihnutí nad panenskými krásami krajiny ani pomyšlení. Byl jsem na dně se silami, ale hřálo mne u srdce, že jsem posloužil veledůležitě věci. Vždyť nad výstupy z Úřadu pro podporu Mea Torby Vyšší rada zasedá a tyto výstupy mají zásadní vliv na její rozhodování a dlouhodobé strategie! Poznámka na okraj: cestou k hraničním nepotkali jsme obchodníka žádného. Tím jsem si celkem jist. Možné je, že některé osoby jsou rozkryty a jejich činnost neshoduje se s činností uvedenou v průjezdní dokumentaci. Možné je vlastně všechno.

Teď jsem tedy zpátky a přemýšlím o dvou věcech. Za prvé se po vesnici rozkríklo, že Pamilla Nórienská, ta hobotrpká od krčmářky, je těhotná se Zoltarem Zemikosou. Což považuji vyslovené za nechtuté. Takže to jejich tajné pelešení ve sklepech na bramborách nezůstalo bez následků. Jsem zvědav, jak se Zemikosa k celé věci postaví, ale myslím si, že bude zdrčen, až sezná, že Attrien Moskytová, již také obšťastňoval, vystěhovala všechny jeho věci do hospody. Každý je svého štěstí strůjcem a kdo se neštítí pářit se s hobitem, zapláče podvákrate. Já ale zapláču zřejmě také. Po vsi jde novina, že prý jsem udavač a že si to se mnou starosta vyřídí. Trpaslík Bolbuch je velmi nerudný stařík a má svaly jako ze železa. Takže mám poměrně velký strach, zvláště když si představím, jak mu ti všichni hobiti budou

přizvukovat. Zatím netuším, čím jsem se přesně provinil, ale zřejmě půjde o něco z minulosti. Prý jde o nějakou žábu, ale já si nevybavuji, co bych s nějakou žabou měl mít společného. Říká se, že mne snad Bolbuch zamýšlí veřejně lynčovat. Takže není divu, že se klepu jako osika.

Léto 1077

Nurnští se vrátili! Úplně zdrcený v očekávání veřejné popravy skrýval jsem se doma a nevycházel. Až mne jednoho dne navštívil trpaslík Bolbuch a zabušil mi na dveře. Měl jsem staženou zadnici, to nezastírám, a vpustil ho dovnitř. A tehdy jsem pochopil, proč mi říkají udavač. Nurnští se totiž nějakou náhodou zapletli s Kanceláři pro podporu a rozvoj elfských komunit a s drzostí sobě vlastní ukradli nějaký dokument s názvem Skokan. Tak ne žába, ale skokan! I když mi Bolbuch dokument vrazil před oči a zatímco jsem ponížene louskal slovo za slovem a on se na mně pásl pohledem, mnoho jsem nerozuměl, o co vlastně běží. Celé se to točilo kolem nějaké osoby či osob, které byly sledovány, a na jedné straně tam bylo uvedeno moje jméno v souvislosti se spolkem Hablawor. A vzpomněl jsem si, jak jsem kdysi v pětasedmdesátém po pitce, kde elfský krajanský spolek Hablawor vznikl, a podotýkám že k mému žalu neměl dlouhého trvání, na zmíněné Kanceláři šťastnou novinu oznamoval. Toto mé oznámení dostalo se nějakým chutím osudu do zmíněné dokumentace a mí omezení sousedé z toho vyvodili své nezastřené a bludné soudy a chtějí mne ztrestat. Bylo mi jasné, že za tím vším musejí být místní hobiti a že se pasou na mém neštěstí a starý nedoslýchavý Bolbuch že je jejich nástrojem. Dostalo se mi důrazného varování, že mé chování je neakceptovatelné a nesmí se nikdy opakovat. Potom jsem byl starostou odveden do hospody, kde se na mne někteří sesypali jako vosy na med. Štěkali na mě jako smečka hladových psů, co dím, spíš hejno krys, a krysák nejuťočnější byl Otakáro Vesta. Opil jsem se toho večera do nemoty, jediným přítelem zůstal mi alkohol a jeho konejšivá náruč.

Proč jsem se ale také opil, to byla zlá novina, že Worrel Sovák zemřel během výpravy. Worrel Sovák, nevyčerpatelná studnice moudrosti, obětavý přítel! Proč odcházejí jenom kvalitní lidé? Ani Zarn Hadrigern tu není, je daleko, plně pohroužen do své důležité práce! Mám pocit, že se mi hrouťí svět a že toto místo přestává být k žití.

A toto místo přestalo být k žití i z jiných důvodů. Zoltar Zemikosa, aby se zbavil povinnosti postarat se o hobodítě, které se později narodilo z jeho nečistého a veskrze opovrženého vztahu,

se nějakým způsobem dohodl se starou krčmářkou a přivedl Pamille nápadníka. Nemusím snad ani zmiňovat, že hobita. Ten se s ní později oženil a myslím si, že se jistě brzy začnou rozmnožovat. Ta osoba se jmenuje Vilda Pešek a je to opilec. Myslím, že za jeho výběrem stojí Milo Pelíšek, který se netají tím, že tu svou Alžbětu z mirellských tuřínových polí sem co nevidět přiveze taky. Co budou spolu potom dělat po večerech, je úplně jasné, a myslím si, že hobitka dokáže v jednom vrhu přivést na svět až šest mláďat. Zato Dwany Růžicka, který se na přivedení Peška pochopitelně podílel také, přitáhl do vesnice nějakou Zimionu a aby neztrácel čas, svatbu si odbyl hned, co ji lapil. A aby Otakáro Vesta nebyl pozadu, vypravil se do Bořimska, kde se zase s někým snoubila jeho sestra, a přitáhl do obce dalšího, tentokrát mužského přírození. Jmenuje se Chroust, ale říkají mu pan Chroust, a je pravda, že výraz “pan Chroust” dotyčného vystihuje lépe. Pan Chroust je pochopitelně ožrala a hned po svém příjezdu do zdejší čím dál malebnější obce se zmatl tak, že skončil pod stolem a nemohl si ani prohlédnout Vestovo nové stavení, to jest splnit účel, kvůli kterému údajně z té dálky přijel. Myslím si, že pan Chroust spíš přijel z důvodů jiných, a to jako plemenitel, protože prý se v Bořimsku dlouhodobě zabývá plemenitbou skotu. Takže jinými slovy je teď v Liscannoru hobitů tolik, že je vlastně nedokážu vůbec spočítat, natož vyjmenovat, a už vůbec netuším, kdo ke komu vlastně patří. A na to vše dohlíží plemenitel pan Chroust.

Jenom v hospodě se vyznám. Ta teď patří Lunciovi Nórienskému, zdejšímu kováři, protože starosta starou babu prý vydíral, že ji za její nechvalně vyhlášenou pohostinnost nechá úředně vystěhovat a hospodu vyvlastnit. Takže baba Čiperová přepsala hostinec na Luncia, protože Luncius má svaly a pro ránu nejde daleko. V podstatě to bylo to jediné, co ta ženská mohla udělat, a že je Bolbuch tvrdý chlap a jde až na dřeň, o tom vím také svoje. Luncius Nórienský začal hostinec renovovat.

Jsem zničený ze všech těch věcí, a o tom, že hobit Milo Pelíšek koupil od obce Worrelův honosný elfský dům a netají se tím, že z něj vybuduje nevěstinec, už nejsem hanbou schopen ani hovořit. A Jakub Pozlátko tam s hobitem žije a ve zmíněných svatokrádežných záměrech mu čile vypomáhá. Ovšemže už vůbec nehovořím o tom, že prodej domu byl protizákonný. Stejně je to každému jedno.

Takže jediný, kdo mě vlastně potěšil, byl

Al-Rahem, který si postěžoval, že je tu přehobitěno, v čemž jsem mu dal tiše za pravdu pokrčením ramen, ale dával jsem si přitom velký pozor, aby mě nikdo neviděl.

Nějak se to v okolí začíná všechno živelně družít a kotit. Nejprve samozřejmě přišlo na svět Zemikosovo dítě, stalo se tak konkrétně o 19. předradostinách, a aby svátky Radostin nabýly svého radostného rozměru, řekl bych přímo bizarně radostného, hobit Vilda Pešek požádal o ruku Pamilly a o 7. poradostinách byla svatba. Tou už jsem trochu zmínil dříve, nicméně co jsem nezmiňil je fakt, že Zemikosovo dítě je rodu ženského a dali mu jméno Zita. Ano, Zita - jako ta padlá holka z Bílé vlny, ta od Seriny. A jako korunu všemu, aby Zemikosovo dítě nebylo spojováno se skutečným otcem, obdrželo vznosné přijmení Pešková.

Z Vranigostu někdo přinesl zvěst, že Ilayen, dcera tamního předáka Aedda Ruindorského, vzala si o sedmém sečnu za muže nějakého brašnáře z Nurnu, tuším že jménem Leoman Kurant. To byla v zásadě jediná událost, která mne potěšila - Ilayen Kurantová je čistého původu. O čtrnáct dní později tajně spojil svůj život hobit Dwany Růžicka, to už jsem zaznamenal, se Zimionou Náhorníkovou. Na tom mě potěšilo jediné, a to skutečnost, že spojení provedl tajně v Mirellu a nikoho tím příliš neotravoval. Dalo by se říci, že Dwany měl dostatek slušnosti, kterážto charakterní vlastnost jiným jeho druhu úplně chybí. Ale výsledek je stejný - Zimiona Růžicková byla přivedena do Liscannoru a bude tu bydlet.

Podzim 1077

O zimosmeti se ve vsi znenáhla a nakrátko objevil Zarn Hadrigern. Mnoho jsme spolu nehovořili, protože mi dal najevo, že je velmi zaneprázdněn a byl do okolí Nurnu vyslán Úřadem plnit nějaké tajné poslání. Jsem přesvědčen, že o přehobitění Liscannoru se dozvěděli až na nejvyšších místech a Zarn Hadrigern sem přijel tajně zkoumat příčiny a navrhnout opatření.

Myslím si, že tohle byl divný rok. Byl naplněn štěstím, prací, odevzdáním a ztrátou přítele z nejdražších, a v závěru něčím, z čeho mi jde mráz po zádech. Prudký vzestup hobitů je natolik děsivý svou nečekanou náhlostí a rozsahem, že si nejsem vůbec jistý, jestli mám dostatek sil a vůle ke svému setrvání zde. Momentálně jsem nabyl dojmu, že Liscannor přestal být místem k žití. Alespoň pro mne tedy ano.

Kdybych neuměl počítat, nazval bych

tento rok rokem Chrousta. Ta paralela je signifikantní. Chrousti mají také takové periody, silné roky, kdy jich země vyhřeze tisíce a oni v hejnech sežerou, na co přijdou. Ano, rok 1077 byl nepochybně rokem Chrousta. A to, že se šeptá, že Zoltar Zemikosa chytil červa, je jenom vyvrcholením. Prý ho chytil z obcování s démony, nějak se mu provrtává tělem, ale o tom moc nevím. Říkal to Vesta. A Vesta někdy mluví jenom aby nemlčel. Takže tak. Možná, že ten červ je larva chrousta. Ale zkrátka - Zemikosa je nějaký nerudný, něco se mu honí v hlavě.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*